

ČESKÁ ZEMĚDĚLSKÁ UNIVERZITA V PRAZE

Lesnická a dřevařská fakulta

Katedra ochrany lesa a myslivosti

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Vyhodnocení mysliveckých zařízení ve vybrané honitbě.

(Evaluation of the hunting ground fitments in selected hunting ground.)

vypracovala: Hana Nevedelová

vedoucí bakalářské práce: Doc. Ing. Vladimír Hanzal, CSc.

2011/2012

Čestné prohlášení:

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma Vyhodnocení mysliveckých zařízení ve vybrané honitbě vypracovala samostatně s použitím uvedených zdrojů literatury.

Datum: 17. 4. 2012

Podpis:

Česká zemědělská univerzita v Praze
Katedra: ochrany lesa a myslivosti

Fakulta lesnická a dřevařská
Akademický rok: 2009/2010

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE (PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

pro: Hanu Nevedlovou
obor: DPŘM

Název tématu: Vyhodnocení mysliveckých zařízení ve vybrané honitbě.

Název tématu v anglickém jazyce: Evaluation of the hunting ground fitments in selected hunting ground.

Zásady pro vypracování:

Cílem práce je vyhodnotit kvalitu budovaných mysliveckých zařízení ve vybrané honitbě z hlediska jejich provedení, bezpečnosti, požadavků na zajištění řádné péče o zvěř a hygienu.

V práci se zaměřte zejména na:

- popsání současné úrovně poznání řešeného problému
- provedení podrobné dokumentace mysliveckých zařízení ve vybrané honitbě a jejich vyhodnocení z hlediska prostorového, technického, zoohygienického a zajištění řádné péče o zvěř
- souhrn výsledků a vyslovení doporučení pro praxi

Rešerši předložte v elektronické podobě do konce srpna 2010 a vtištěný strukturovaný rukopis práce do 31.1.2011.

Při zpracování práce vycházejte z pokynů uvedených na adrese
<https://moodle.czu.cz/course/category.php?id=45>

Rozsah grafických prací: dle potřeby

Rozsah průvodní zprávy: asi 30 stran

Seznam základní odborné literatury:

HELL, P. (1990): Poľovnícke zariadenia, Príroda, Bratislava, 256 s.

SCHMID A. (2006): Myslivost v praxi – Posedy, Grada Publishing, a.s.,

ZABLOUDIL, F., FEUEREISEL, J. (2009): Zoohygiena v chovech zvířet. ČMMJ Praha, Myslivost s.r.o.

Nařízení vlády č. 362/2005 o bližších požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na pracovištích s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky

ČSN 73 41 30 Schodiště a šikmé rampy – základní ustanovení

ČSN EN 131-1 Žebříky - Část 1: Termíny, typy, funkční rozměry

ČSN EN 131-2 Žebříky – Část 2: Požadavky, zkoušení, značení

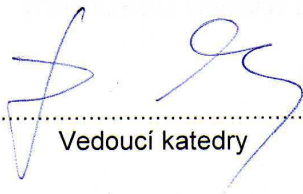
Vedoucí bakalářské práce: doc. Ing. Vladimír Hanzal, CSc.

Konzultant bakalářské práce:

Datum zadání bakalářské práce: 22.6.2009

Termín odevzdání bakalářské práce: duben 2011

.....
Vedoucí katedry

.....
Děkan

V Praze dne

Poděkování:

Děkuji Doc. Ing. Vladimíru Hanzalovi, CSc. za vedení, odborné rady a připomínky, které vedly ke vzniku této práce. Dále bych chtěla poděkovat rodičům za podporu, předsedům a hospodářům mysliveckých sdružení, kteří hospodaří v hodnocených honitbách, za jejich svolení k přístupu do honiteb, panu Josefu Koubovi a panu Petru Vančurovi za jejich doprovázení v honitbách.

ANOTACE

Bakalářská práce na téma Vyhodnocení mysliveckých zařízení ve vybrané honitbě se snaží shrnout výsledky z prohlídek mysliveckých zařízení v honitbách. Na začátku je rozdělení mysliveckých zařízení a shrnuty informace z publikací od autorů, kteří o mysliveckých zařízení psali. V práci jsou vypsány druhy zařízení a jejich výhody a nevýhody. Potom následuje charakteristika honiteb a zjištěné informace o mysliveckých zařízení ve vybraných honitbách. Nakonec jsou získané poznatky shrnuty, vyhodnoceny a srovnány navzájem.

Klíčová slova: honitba, obora, bažantnice, myslivecká zařízení

SUMMARY

The bachelor's thesis on the topic Evaluation of the hunting ground fitments in selected hunting ground endeavours to summarize the results of inspections of the hunting ground fitments in selected hunting grounds. At the beginning of the distribution of hunting ground fitments and summarize the information from the authors who have written about hunting ground fitments. In the thesis are written types of hunting ground fitments and their advantages and disadvantages. Then this is followed by a description of hunting grounds and the information about hunting ground fitments. Finally, the found results are summarized, evaluated and compared mutually.

Keywords: hunting grand, park, pheasantry, hunting ground fitments

OBSAH

1. Úvod.....	1
2. Literární rešerše.....	2
2.1 Myslivecká zařízení v honitbě.....	2
2.1.1 Myslivecká zařízení sloužící k chovu zvěře.....	2
2.1.1.1 Příkrmování spárkaté zvěře.....	3
2.1.1.2 Příkrmování bažantů.....	8
2.1.1.3 Příkrmování koroptví.....	9
2.1.1.4 Příkrmování divokých kachen.....	10
2.1.1.5 Příkrmování zajíců.....	11
2.1.1.6 Zoohygienická opatření.....	12
2.1.2 Zařízení pro skladování krmiva.....	12
2.1.3 Myslivecká zařízení používaná k lovu zvěře.....	15
2.1.3.1 Posedy a kazatelny.....	15
2.1.3.2 Záštit a zásed.....	19
2.1.4 Lapací a odchyťová zařízení.....	21
2.1.4.1 Lapací zařízení.....	21
2.1.4.2 Odchyťová zařízení.....	22
2.2 Intenzivní chovy zvěře.....	25
2.2.1 Obory.....	25
2.2.1.1 Příkrmovací zařízení.....	28
2.2.1.2 Zařízení sloužící k pozorování a lovu zvěře.....	30
2.2.1.3 Odchyťová zařízení.....	31
2.2.1.4 Zoohygienická opatření v oborách.....	31
2.2.2 Bažantnice.....	32

2.2.2.1 Zoohygienická opatření v bažantnicích.....	37
2.2.3 Pomocná zařízení – obůrky.....	39
2.2.3.1 Přezimovací obůrky.....	39
2.2.3.2 Aklimatizační obůrky (Chovné obůrky).....	40
3. Myslivecká zařízení ve vybraných honitbách.....	42
3.1 Honitba Kojetín – Vlkáň.....	42
3.1.1 Přikrmovací zařízení.....	44
3.1.2 Zařízení sloužící k lovu.....	46
3.2 Honitba Radonice.....	51
3.2.1 Přikrmovací zařízení.....	52
3.2.2 Zařízení sloužící k lovu.....	55
3.3 Honitba Krásný Dvůr.....	59
3.3.1 Přikrmovací zařízení.....	61
3.3.2 Zařízení sloužící k lovu.....	65
4. Diskuze.....	69
5. Závěr.....	73
6. Seznam obrázků.....	76
7. Seznam tabulek.....	80
8. Použitá literatura.....	81
9. Přílohy.....	84

1. ÚVOD

Chov a péče o zvěř je neodmyslitelně spjata s příkrmováním a lovem zvěře. K tomu jsou potřeba různé druhy zařízení přímo určené k těmto úkonům.

Podle toho k čemu jsou používána, se dají tato zařízení rozdělit na zařízení určená k příkrmování zvěře, k jejímu lovu nebo lapání a odchytu.

Ucelených publikací, které představují tato zařízení i s návody na jejich stavbu, s rozměry nebo alespoň s jejich výhodami a nevýhodami, je velmi málo. Za posledních dvacet let nebyla vydána žádná kniha českého autora, která by shrnovala novější poznatky v tomto směru na našem území, což je velká škoda. Dostaly se k nám jen knihy zahraničních autorů jako je J. Rahn (2008), A. Schmid (2007) a G. Wandel (2006). Z československých autorů o mysliveckých zařízeních psali P. Hell (1990), J. Hromas (1986) nebo O. Kokeš (1974).

V praxi však zařízení v honitbách často neodpovídají ani základním požadavkům na stabilitu, bezpečnost, umístění aj.

Proto bylo cílem této práce vyhodnotit kvalitu budovaných zařízení ve vybraných honitbách z hlediska jejich provedení, bezpečnosti, požadavků na zajištění řádné péče o zvěř a hygienu.

V práci jsou rozepsány již známé poznatky a doporučení z dostupných publikací o užití mysliveckých zařízení ve volných honitbách a také v intenzivních chovech zvěře, jako jsou obory a bažantnice. Zařízení ve vybraných honitbách jsou nafocena a vyhodnocena. V závěru jsou potom porovnány výsledky.

2. LITERÁRNÍ PŘEHLED

2.1 MYSLIVECKÁ ZAŘÍZENÍ V HONITBĚ

V dnešní době je téměř nemožné úspěšně chovat a lovit zvěř bez použití mysliveckých zařízení. Pokud bychom měli rozdělit myslivecká zařízení podle použití na několik skupin, byly by to tyto:

- Myslivecká zařízení, která slouží k chovu zvěře. Sem by patřila různá zařízení k příkrmování zvěře – krmelce, krmítka, zásobníky a sklady na krmivo, slaniska, zásypy aj. (Někteří autoři sem řadí i políčka pro zvěř, kaliště, stavbu otěrových stromů, různá zrazovadla.)
- Zařízení zahrnující ty, které jsou využívány k lovu zvěře, jako jsou různé typy posedů, kazatelen a střeleckých záštít.

(Jiní autoři při důkladnějším roztržídění této skupiny sem zahrnují i lovecké chodníky, stavbu umělých nor pro lov lišky obecné norováním a další.)

- Myslivecká zařízení lapací a odchytová

Některá zařízení lze budovat jako trvalá (stabilní), jiná zase jako přenosná (mobilní). Z pohledu hygieny je lepší stavět přenosná zařízení.

2.1.1 MYSLIVECKÁ ZAŘÍZENÍ SLOUŽÍCÍ K CHOVU ZVĚŘE

Příkrmování zvěře je dnes nevyhnutelné téměř ve všech honitbách.

U zařízení, která jsou využita k příkrmování zvěře, je nejdůležitější volba správného stanoviště. Krmelce pro spárkatou zvěř by měla být umístěny ve starších lesních porostech bez podrostu. To má dva důvody: zamezení škod způsobených příslušným druhem zvěře a přehlednost. Většina druhů spárkaté zvěře potřebuje při přijímání potravy mít přehled o okolním dění kvůli predátorům.

Dobrá stanoviště jsou chráněna před větrem a velkým vlhkem. Zařízení, určená k příkrmování zvěře, by měla být v blízkosti úkrytů, které zvěř často využívá k odpočinku,

na osluněném svahu s pevným podkladem nebo postavená v starším vyšším lese. Poblíž krmeliště by měl být pokud možno trvalý zdroj vody.

Přikrmovací zařízení by měla být stavěna podle druhů zvěře, která v dané honitbě žije. Pokud se nedbá na toto pravidlo, dochází často ke znehodnocení a plýtvání krmivem.

Zařízení se liší hlavně velikostí, ale i svým tvarem a různým přizpůsobením pro konkrétní druh zvěře, kterému je určený. U většího krmelce lze přikrmovat i menší druhy, ale naopak to nejde.

Dobře zkonstruovaný a přizpůsobený krmelec či krmítko by měl splňovat určité požadavky: měl by chránit krmivo před deštěm a sněhem, umožnit pohodlný přístup ke krmivu holé i parohaté zvěři, snadno se doplňovat a nemělo by se zapomínat na snadné čištění.

Po zvážení podmínek, jako je např. vhodnost krmelce k různým druhům, množství, terén, doprava, by se měly zvolit základní typy zařízení a ty potom použít v celé honitbě (Hromas 2000).

Žalman (1994) doporučuje zvolit jen jeden typ krmícího zařízení pro celou honitbu.

Rakušan (1979) se zmiňuje o počtu zařízení sloužících k přikrmování zvěře. V dobře spravovaných honitbách udává tento počet: 1 krmelec pro spárkatou zvěř na 8 – 10 kusů. Obecně lze říct, že krmných zařízení by mělo být tolik, aby se ke krmivu dostala veškerá zvěř, a mělo by v nich být dostatek krmiva, aby vydrželo do dalšího naplnění.

2.1.1.1 Přikrmování spárkaté zvěře

Krmeliště, krmelce

Jelení zvěř

Pro jelení zvěř, která se na zimu shlukuje do velkých tlup, je ideální větší krmeliště, které by mělo obsahovat alespoň 1 velký krmelec na seno, nejlépe se zásobníkem, a několik menších krmelců. Okolo by měla stát krmítka na jádrové krmivo a dužnaté plody. Nesmí chybět slanisko.

Podle Hromase (2000) je lepší stavět pro jelení zvěř méně krmelců, ale velkých, aby k nim mohla veškerá zvěř. Krmná centra by se měla stavět vždy 2, protože holá i samčí zvěř jelení se zdržují v zimě zvláště. Měla by být v relativně malých vzdálenostech od sebe (cca 300 m). A zvěř musí vidět dobře na všechny strany.

Na plochu krmeliště je vhodné umístit betonové panely, které jsou ještě položeny na písku. Plocha krmeliště má mít mírný spád, kvůli odtoku vody, a povrch je nutné potáhnout živičnou vrstvou (Wolf 1995).

Výška krmelce by měla být pro jelení zvěř 250 cm (od země po okraj střechy) a výška dna jeslí 120 cm nad zemí, aby se ke krmelci pohodlně dostala i parohatá zvěř (Wandel 2007).

Udávanou vzdáleností žebřin u senného koše se autoři liší. Wandel (2007) má na nákresech vyznačený rozsah žebřin pro jelení zvěř 10 cm (u krmelce pro srnčí zvěř 15 cm). Hell (1990) doporučuje rozsah žebřin cca 8 – 15 cm. Hromas (1986) udává rozměr přibližně 20 cm. Kokeš (1974) navrhuje vzdálenost příček v rozmezí 15 až 20 cm.

Velmi vhodné je podávání krmiva v samoobslužných krmelcích. Typickým příkladem jsou samospádové krmelce, kde objemové krmivo leží celou svou hmotností na jeslích, které tvoří dno zásobníku na jedné straně nebo jsou upraveny do písmene „V“ (Žalman 1994; Lochman 1985; Švarc a kol. 1981).

Ve vyšších polohách se často stavějí oborohy. Tento typ má však více nevýhod než výhod. Nevýhodami je, že má horší stabilitu, a silnější vítr ho snadno převrátí. Navíc seno není dostatečně chráněno před deštěm a sněhem. Nebo se může zeseknout posuvná střecha a také naplnění objemovým krmivem je namáhavé.

Daňčí zvěř

Pro daňčí zvěř se u krmelců přizpůsobí výška a vzdálenost žebřin a není potřeba tak velké krmeliště jako u jelení zvěře.

U daňčí zvěře se může k příkrmování přistupovat jako u zvěře jelení. Vhodné je využít prolézacích ohrad. (Hromas (2000), Husák (1986))

Mufloní zvěř

U mufloní zvěře je vhodnější stavět také méně, zato větších krmelců, jadrná krmiva rozdělovat do více korýtek a samozřejmostí by měly být prolézací ohrady. (Hromas 2000). U krmelců se také jako u daňčí zvěře sníží výška a zmenší se rozsah jednotlivých žebřin, což je u tohoto druhu velmi důležité, protože mufloni často senem plýtvají.

Lochman a kol. (1979) doporučují, aby zařízení pro objemová krmiva, určené mufloní zvěři, mělo dlouhou odběrovou plochu, aby se dostalo i na poslední kusy. Jesle nebo žebříky musejí být oboustranné, průběžné nebo kolem krmného zařízení.

Srnčí zvěř

Krmelců by mělo být pro srnčí zvěř raději více než méně. Je nutné je zpřístupnit i mladé zvěři. Tam, kde hrozí odhánění jinou zvěří, by měla být samozřejmostí průlezná ohrada.

Pro srnčí zvěř je ideální kombinovaný krmelec se žebřinami na seno a krmítkem na jádrové a dužnaté krmivo. Jelikož srnčí zvěř je zvěří teritoriální, je nutný volný výhled na všechny strany během příjmu potravy, aby mohl slabší kus ustoupit včas silnějšímu jedinci (Wandel 2007).

Kokeš (1974) považuje za výhodný druh krmelce deštníkový typ. Na silný sloup se připevní stanová střecha a pod ni se okolo sloupu utvoří žebříkový koš v podobě mnohoúhelníku. Výška od země k okraji střechy se různí podle druhu zvěře od 1,5 do 2 m, k hornímu okraji žebřin asi 1,2 m a k spodnímu okraji 0,6 m. Vzdálenost příček se pohybuje od 15 do 20 cm.

Krmítka (korýtka)

Korýtka se stavějí samostatně nebo v kombinaci se zařízením na objemové krmivo.

Jako samostatná Hromas (1986) uvádí přenosné korýtko na opření a přenosné korýtko se stříškou. U prvního typu je korýtko připevněné ke dvěma šikmým kůlům. K nim je přidělena i stříška. Kůly se upevňují ke stromům. Jako klady jmenuje přenosnost, snadnou montáž a hygienu, jako zápory časté zakládání krmiva a labilitu zařízení. Druhý typ má sloupky zapuštěné do lyžin a širokou stříšku. Výhody a nevýhody jsou stejné jako u prvního typu.

Krmítka na jádrové krmivo je vhodné připevnit na kůly, ke křížovým kozám nebo na dva příčně umístěné kuláče, které jsou volně položené na zemi, aby nedošlo k převrácení černou zvěří.

Výška dna krmítka od země by měla být: pro velkou zvěř 0,9 – 1,3 m, pro srncí zvěř 0,8 m a pro mufloní zvěř může být nižší (Kokeš 1974).

Korytka by se měla umístit na krmelišti do širokého půlkruhu nebo i kruhu, aby se zvěř co nejvíce rozptýlila.

Z hlediska hygienického by měla mít stříšku, aby nedocházelo k promočení a zplsnivění krmiva. Nevýhodou těchto krmítek je, že se musí často doplňovat. Jinou možností jsou automatická samospádová krmítka, která nemusí být tak často doplňována. Naproti tomu je velká část potravy znehodnocena, protože zvěř si může brát toto krmivo kdykoli a kolik chce.

Časté zakládání se může také odstranit vybudováním zásobníku na jádro u kombinovaných krmelců.

Přikrmování černé zvěře

Na přikrmování černé zvěře jsou rozporuplné názory. Wandel (2007) a Wolf, Rakušan (1977) jsou zastánci přikrmování v zimním i letním období (tzv. odváděcí přikrmování). Hell (1990) doporučuje jen odváděcí přikrmování.

Letní přikrmování

Tento způsob je opatřením proti škodám, které zvěř působí na polních plodinách. Vhodná místa jsou tedy ve větší vzdálenosti od polí, poblíž krytů zvěře. (Podle Wandela (2007) by mělo být prováděno ve starším dubovém lese.) Na těchto krmelištích by měla černá zvěř vždy najít potravu a neměla by být zde lovena. Krmivo by se mělo podávat takovým způsobem, aby se zvěř na tomto místě zdržela delší čas a musela krmivo pracně dobývat. Vhodnou možností je krmivo rozhazovat volně, ale do co největší šířky, aby musela zvěř jednotlivá zrnka hledat, nebo je možné vyvrtat jámy o průměru 8 – 10 cm a hloubce asi 80 cm půdním vrtákem a částečně je naplnit kukuřicí. Na začátku stačí naplnit

jen pár jam, až si zvěř zvykne, vyplní se i ostatní. Druhý uvedený druhý způsob je náročný na čas.

Zimní příkrmování

K zimnímu příkrmování černé zvěře slouží hlavně klasická koryta a korýtká. Kvůli letošákům je vhodné stavět kolem některých korýtek ohrádky, do kterých se dostanou jen menší a slabší kusy.

Lze také vyrobit krmítko ze staré pneumatiky, do které jsou udělány na spodním okraji dírky podle velikosti podávané potravy. Pneumatika je uvázána lankem ke kůlu tak, aby s ní bylo možné pohybovat. Jakmile „divočák“ strčí ryjem do pneumatiky, vysype se trochu krmení. Pneumatiku je možné také zavěsit do vzduchu několik centimetrů nad zem. Takové typy krmítek lze vyrobit i z barelů, odpadkových košů apod. (Hromas 2000; Hell 1990)

K příkrmování černé zvěře je možné také použít automatická krmítka. Mohou být zavěšená, ale i postavená na zemi, ta ovšem musí být zastřešená. Mezi tento typ krmítek lze zařadit i samospádová krmítka, vyrobená z kameninových či betonových skruží menšího průměru, nadzvednutých trochu nad terén, o kterých se zmiňuje Hromas (2000, 1986). Povrch pod krmítky musí být zpevněný, nepřerytelný. Ideální je vybetonovaná kruhová plošina o průměru 3 m.

Další možností je krmeliště pro divočáky. Je to jednoduchá ohrádka, vysoká cca 50 cm, která znemožňuje rozházení krmiva. Doporučuje se krýt střechou, která je připevněná na kůlech a musí být dostatečně vysoko. Je však nutná údržba okolí krmeliště. (Hromas 2000, 1986)

Wolf, Rakušan (1977) radí jadrné a dužnaté krmivo černé zvěři sypat do mělkých dolíků hlubokých 20 cm, 2 – 3 m širokých a 10 – 15 m dlouhých. Před mrazem se krmivo chrání vrstvou zeminy nebo hrabanky. Nebo lze krmivo dát na hromady o průměru asi 2 m, vysoké 1 m, které se mohou lehce zaorat. Krmeliště se připraví dříve a oplotí se silným plotem, který se postupně odstraňuje.

V místech s vysokou sněhovou příkrývkou jsou stavěny stavby podobné bažantím zásypům, s upravenými rozměry pro černou zvěř. Tyto přístřešky jsou umístovány v blízkosti houštin na závětrných místech.

Slaniska a lizy

Ať už se jedná o příkrmování jelení, srnčí nebo jiného druhu zvěře, nesmí se zapomínat na slaniska. Vhodná stanoviště pro umístování lizů a slanisek jsou místa, kde se zvěř zdržuje přes den. Vyloučeny by měly být stanoviště poblíž kultur ohrožených okusem. Samozřejmě by mělo být neumístovat slaniska poblíž komunikací.

Opět se liší hlavně velikostí závisující na druhu zvěře, kterému je přednostně určeno. Nejznámější je podávání soli na pařezu, který ovšem bývá velmi často znečištěn. Nejčastější a nejméně pracné je položení kusové soli do krmítka. Sůl se může dát i na odkorněný sloupek, který je tak vysoký, aby na sůl zvěř nedosáhla, ani když se postaví na zadní běhy. Sůl se rozpouští deštěm a zvěř olizuje slanou vodu, která stéká dolů.

Rakušan (1979) uvádí, že by měl být postaven 1 liz nebo slanisko na každých 40 – 50 ha honitby.

Méně časté je příkrmování drobné zvěře.

2.1.1.2 Příkrmování bažantů

Bažanti se příkrmuji pod zásypy, které mohou být trvalé nebo přenosné. Nejčastějšími chybami jsou malé rozměry, kvůli kterým dochází ke znehodnocení krmení, a dále chybějící okrajový rám proti rozhrabávání potravy.

Zásypy by měly být umístěny poblíž krytu. Střecha by měla být sklopena proti převládajícím větrům a vyšší strana by měla být otočena na V, J nebo JV. Zařízení by se nemělo stavět poblíž vysokých stromů kvůli dravcům.

Rozměry zásypu uvádějí autoři odlišně.

Wandel (2007) doporučuje, aby nepřenosný zásyp měl pultovou střechu o minimální velikosti 2,5 x 2 m. Vpředu by měl být vysoký 80 cm, vzadu 40 cm. (Zmiňuje se taky o

přenosných zásypech, kde střešní nosníky a sklopné nohy se zarážkou jsou sešroubovány z hranolů 6 x 4 cm. Na střechu jsou použity 3 voděodolné dřevotřískové desky.)

Hell (1990) navrhuje základní rozměr střechy 3 x 2 m, který lze přizpůsobit početnosti zvěře. Střecha na vyšší straně by měla být 80 až 100 cm vysoko nad zemí, na nižší 25 až 30 cm.

Hanuš, Fišer (1975) pokládají za vhodné dva rozměry střechy, a to 3 x 3 m a 4 x 4 m. Přičemž rozměr 4 x 4 m je určený pro 100 kusů bažantů. Vpředu je zásyp vysoký 130 cm a vzadu 25 cm.

Kokeš (1974) udává rozměry střechy 2,5 x 3 m i větší, výšku sloupků na nižší straně 25 cm, na vyšší straně 75 až 100 cm.

Rakušan (1979) se zmiňuje o výšce zásypu na přední straně, která by měla být 75 – 100 cm. Velikost zásypu by se podle tohoto autora měla volit podle potřeby.

Střecha bývá sbitá ze slabých prken, pokrytá asfaltovou pískovou lepenkou nebo bez ní, nebo je možné ji udělat z eternitu. Další variantou pokrytí střechy je klest, ať už jehličnatý nebo listnatý, nebo slaměné došky a krytina z rákosu.

Pod zásypem by měla být odstraněna zemina. Kokeš (1974) udává 20 – 25 cm. Hanuš, Fišer (1975) doporučují jen 10 cm.

Pod střechu zásypu je možné upevnit nádobu s poklopem naplněnou kukuřicí. Do dna je vsazena plastová průhledná trubice s otvory. Bažanti zobají do trubky, ze které se následně sype kukuřice. (Hell 1990)

2.1.1.3 Přikrmování koroptví

Nejjednodušším krmným zařízením pro koroptve jsou tzv. roštiny. Jsou to na plocho složené hromady roští, které poskytují kryt, a také se do nich zasypává. (Rakušan 1979)

Dalším zařízením jsou koroptví boudy, tj. jehlanovité nebo kuželovité kryty z jehličnatého klestu, rákosí apod.

Rohatiny, které jsou nejznámější, jsou také z klestu nebo z podobného materiálu, složeného do sedlové střechy a klikatě postavené za sebou.

Kostru rohatiny tvoří kůly, které mají nahoře vidlici, asi 1,5 m vysoké a 5 cm silné. Ve svislé poloze je drží ocelový drát napnutý od vrchu do stran, kde je přivázaný k šikmým, zajišťovacím kolíkům, které jsou zapuštěné do země asi 0,5 m. Hřeben z tyček se položí z jedné vidlice na druhou a připevní se k nim. Na hřeben se pověsí svazky slámy, chvojí nebo rákosu tak, že sahají po obou stranách do šířky 0,5 – 0,7 m, kde se přehází hlínou. Před vchody rohatin se dává hromada trnin. Proti návětrné straně jsou otočeny bokem. (Kokeš 1974)

Podle Hromase (1986) jsou rohatiny nejlépe vyhovujícím zařízením pro koroptve, jelikož splňují jejich nároky – závětrí, úkryt.

Wandel (2007) se zmiňuje o tzv. ochranných stříškách. Jde o dřevěné rámy vyplněné rohoží ze stavební oceli, smontované do sedlové stříšky. Zakryjí se chvojí. Na hřeben se napne tenký drát, který zabraňuje usazení dravců.

Stejný způsob popisuje i Rahn (2008), ale místo chvojí je použito k maskování několik vrstev tmavé netkané textilie, ke dřevu je přichycena sponkami. A také nejsou spojeny spodní strany bočních dílů, šířku rozložení zabezpečuje textilie.

Všechna krmná zařízení pro koroptve se zhotovují, než napadne sníh.

2.1.1.4 Přikrmování divokých kachen

Kachnám se staví zásypy podobné bažantím, které jsou postaveny na břehu a jsou otevřené směrem k vodě. Přímo z vody by měl vést k podlaze zásypu můstek, který by měl mít drsný povrch, aby po něm kachny neklouzaly. Můstek se staví pevný nebo pohyblivý, který kolísá podle hladiny díky plováku přichycenému na konci ve vodě. (Hromas 1986)

Kokeš (1974) doporučuje spojit zásyp a vodu šikmým prknem, na kterém jsou přibité laťky ve vzdálenosti 0,10 až 0,15 m.

Střecha by měla být tvořená z rámu, který je zpevněný mříží z tyčí, a pokrytá rákosou, nebo je možné použít eternit jako u bažantího zásypu.

2.1.1.5 Přikrmování zajíců

Přikrmovací zařízení pro zvěř zaječí by měla stát osamoceně, oddělená od zařízení pro ostatní druhy zvěře. Zařízení by mělo být umístěno na rozvětvení zaječího spádu.

S přikrmováním zajíce polního by se mělo počkat do prvních mrazů, protože mráz brání šíření kokcidiózy. (Wandel 2007)

Přikrmovací zařízení mohou být podobná jako pro spárkatou zvěř – jesličky na objemové krmivo, korýtko na jádro. (Hromas 2000, 1986)

Hromas (1986) píše o přenosném krmelci typu „Kokeš“, o přenosném krmelci deštníkového typu a o přenosném závěsném krmelci. Jako vhodný také shledává volně zavěšený pýr v sušácích.

Krmelec typu „Kokeš“ má žebřiny i střechu přichycenou na 2 nebo 4 kůly, které jsou zaražené do země. Žebřiny jsou hodně rozevřené, šířka je 0,70 m. Krmelec má žebřiny dlouhé 1 – 1,5 m. Vzdálenost příček by se měla pohybovat mezi 12 a 15 cm. Okraj stříšky by měl přečnívat o 20 cm. Krmelec se plní z boku, po naplnění se do otvoru zasadí dva klacíky. (Kokeš 1974)

Deštníkový krmelec je z kovové trubky, na kterou jsou připevněná skládací ramena. Po zaražení kovové tyče do země se skládací ramena zachytí háčkem za vrchní okraj tyče. Předtím se za ně založí objemové krmivo, které se zastřeší umělou hmotou. (Hromas 1986)

Závěsný krmelec tvoří poloviční jesličky, které nemají podpěry. Krmelec se pověsí na strom nebo kůl za prodlouženou zadní stranu. Na stříšku je použitý přírodní materiál. (Hromas 1986)

Nemělo by se zapomínat na kůly s trny na řepu.

Také u této zvěře se nesmí opomínat na slanisko. Pro zajíce by se měly dělat tzv. hryzy. Na ně jsou používány měkké vrbové, osikové nebo topolové tyče o průměru 6 – 10 cm. Jsou zatlučeny do země, musí vyčnívat aspoň 0,5 m. Nahoře je vyvrtána v podélné ose kapsa dlouhá 15 – 20 cm, o průměru 1 cm. Dutinka je naplněna solí. Ještě před zatlučením jsou namáčeny v solném roztoku. (Kokeš 1974)

2.1.1.6 Zoohygienická opatření

U všech krmelců a krmítek by se mělo dbát na odstranění starých zbytků potravy a trusu v průběhu období příkrmování. Po skončení tohoto období by se měla všechna příkrmovací zařízení i jejich okolí dezinfikovat vápenným prachem v množství 0,5-1 kg/m², vápno-dusíkem, 2 % roztokem Jodonalu apod., jak navrhuje Zabloudil, Feuereisel (2009).

Rakušan (1979) doporučuje dezinfikovat všechna krmná zařízení dvojitým nátěrem vápna, zbytky krmiva spálit spolu s trusem nebo zkompostovat. Půdu pod zařízením a kolem něj překopat a poprášit hašeným vápnem, vápno - dusíkem, práškovým kainitem nebo modrou skalicí. To samé udělat před začátkem příkrmování. Přesto doporučuje krmné zařízení po čase přemístit.

2.1.2 ZAŘÍZENÍ PRO SKLADOVÁNÍ KRMIVA

Podle stavebního zákona č. 183/2006 Sb. je potřeba ke stavbě seníků stavební povolení. Ohlášení stavebnímu úřadu je potřeba u drobných staveb. Za drobné stavby se podle stavebního zákona považují také stavby určené k provozování myslivosti, pokud jejich zastavěná plocha nepřesahuje 30 m² a výška 5 m, a oplocení.

Krmivo se dělí na jadrné, dužnaté a objemové.

Jadrné krmivo

Sem patří obiloviny, kukuřice, plody stromů.

Zrno lze skladovat volně na zemi, pokud je podlaha pevná, betonová.. Ale budova, ve které je takto uskladněné jádro, musí být zabezpečena proti proniknutí hlodavců, hlavně myší, dovnitř do budovy. Jinými možnostmi je uchování v sudech či pytlích. Sudy musí být také shora kryty proti hlodavcům. Zrno musí být skladováno v suchu.

Kukuřici je také možné skladovat v celých klasech. Hromas (2000) ji doporučuje skladovat právě takto v sušících nad zemí, ale se stěnami z drátěného pletiva, aby větraly.

Plody stromů, především bukvice, žaludy a kaštiny, by měly být skladovány na zemi ve vrstvě 20 – 30 cm. Je vhodné je promíchat se spadáním listím. Lze je také skladovat v krechtech.

Dužnaté krmivo

Mezi dužnaté krmivo se řadí brambory, krmná mrkev, krmná řepa, topinambur, krmná kapusta, siláž, ovoce atd.

Brambory, řepu a mrkev je nejlepší skladovat ve sklepích či krechtech. Teplota by se měla uvnitř pohybovat od 0 do 8°C. (Hell 1990)

Krechy

Krechu pro řepné řízky. Krecht je vyhlouben v mírném svahu. Je odebrána zemina o obsahu 5 i více m³, prostor je vyložen nepískovanou dehtovou lepenkou nebo igelitovou či jinou fólií, od níž je však obsah oddělen vrstvou plev.

Krechu na brambory a řepu. V tomto případě je vykopána asi 1,5 m široká a 0,2 m hluboká rýha. Čelo je zvoleno proti směru převládajícího větru. Dole jsou vytvořeny z prken větrací kanály, které jsou vedeny napříč krechem. Lze použít i drenážní trubky. Vrch krmiva, který tvoří kupku, je pokryt slámou. Na ni je navrstvena zemina, ale je vynechán vrchol. S přibývajícím mrazem jsou přidávány vrstvy zeminy, postupně je zakryt i vrchol. Za delších mrazů je ještě povrch pokryt listím a hrabankou.

Krechu na řepu podle Wandela (2007). Krecht je stavěn ve tvaru sedlové střechy z loupáných dubových a smrkových tyčí. Dřevěná konstrukce je potažena drátěným pletivem s umělou hmotou s oky 5 x 5 cm. Dále je jen zakryta balíky slámy, na ně je ještě nasypána vrstva plev nebo pilin. Vhodné je překrýt slámu střešní lepenkou. Slámou není zakrytý otvor sloužící k plnění a otvor, ze kterého je krmivo odebíráno. Plnění krechtu lze usnadnit skluzavkou. Zpočátku zůstává šachta otevřená, hrozí-li mráz, je uzavřena. Teplota v krechtu je udržována na +4°C.

Wandel (2007) však poznamenává, že do krechtu při vybírání krmiva vniká voda ze sněhu a zeminy.

V podobných krechtech, ale hlubších, se mohou skladovat i kaštany, žaludy, bukvice apod. Hloubka by měla být 0,3 – 0,4 m, šířka by neměla být větší než 1,5 m a výška 1,2 m. Délka se volí podle potřeby. (Hell 1990)

Krechy se staví na suchém místě ve směru sever – jih.

Silo, silážní jáma, silážní věž.

Siláž se nejlépe skladuje v širším žlabu. Ten je vyložen fólií a siláž se do ní musí dobře natlačit. Fólie je pak vzduchotěsně uzavřena. Část vyčnívající nad zem je pokryta slámou a vrstvou zeminy. Potom musí být místo ohrazeno, aby k němu neměla zvěř přístup.

Siláž lze také připravit v silážní jámě. Ta lze vytvořit z betonových skruží širokých alespoň 1 – 2 m. Dno je pokryto betonem. A na vrch siláže, který bude přikrytý fólií, je navrstvena zemina. Nevýhodou je namáhavé vybírání siláže. Jáma by neměla být hlubší než 2 – 3 m. V tuhých mrazech je zateplena nadzemní část hrabankou a slámou.

Kokeš (1974) doporučuje jámy vyzdít kamenem a vnitřní stěny omítnout maltou, chráněnou proti účinkům kvašení izolačními nátěry.

Jiný způsob uchování siláže jsou silážní věže, které se dají vyrobit z hliníkových válců nebo z ohnutého plechu, který se stočí do kruhu a stáhne napínací obručí. Věž je opět zateplena slámou a nakonec stažena pletivem.

Objemové krmivo

Seno se uskládá v různých typech seníků.

Seníky by se měly stavět poblíž cest a poblíž krmné linky kvůli jednoduššímu přístupu ke krmelcům. Neměly by stát pod stromy kvůli vlhkosti a hygieně.

Seníky by neměly být spojeny se sklady ostatních krmiv kvůli jiným podmínkám potřebným ke skladování. Seníky by se neměly podsklepovat, ale měly by stát na nízké kamenné podezdívce. Pokud je pod seníkem sklep, zrniny nakličují a dužnina hnije, protože pod senem je teplo. (Kokeš 1974)

Seníky by se měly vždy stavět ze dřeva – tyčoviny, protože seno tak může větrat. Tyčovina se používá celá nebo, pokud je silnější, půlená. Dává se 10 – 15 cm od sebe. Střecha by měla být vždy sedlová a měla by mít větší převis.

Na základnu by měl stačit rozměr 5 x 6 m, výška bočních stěn 2 – 2,5 m, výška hřebene 5 – 5,5 m. Převis střechy může být 0,6 m i více. Střecha by měla být pokryta lepenkou.

Málo vhodné jsou tašky, protože jsou těžké, a eternit, protože lze snadno rozbít. (Kokeš 1974)

Jako vchod by měla sloužit dvoukřídlá vrata. Pro uskladnění letniny či jiných krmiv na patře pod střechou se zřizují dvířka ve štítech.

Když je seník spojený s krmelcem – jeslemi, tak se patro vynechá a v podlaze seníku se udělá otvor, kterým se shazuje seno do jeslí.

Kokeš (1974) počítá k zařízení na uskladnění sena i oborohy. V tom případě musí mít střecha větší převis a také okap.

2.1.3 MYSLIVECKÁ ZAŘÍZENÍ POUŽÍVANÁ K LOVU ZVĚŘE

Nedílnou součástí chovu zvěře je její lov. V první řadě se mají odstraňovat kusy, které nejsou vhodné do chovu, slabí a nemocní jedinci. V současné době je nejčastějším způsobem lovu, lov na čekané. K tomuto účelu se využívají různé typy posedů a kazatelen, někdy i jiná zařízení jako jsou záštity (=zástěny). Všechny typy existují v různých variantách a obměnách.

2.1.3.1 Posedy a kazatelny

Stavba posedů a kazatelen nevyžaduje podle stavebního zákona č. 183/2006 Sb. stavební povolení ani ohlášení. Je nutný pouze souhlas vlastníka pozemku.

Zákon o myslivosti č. 449/2001 Sb. se zmiňuje o zákazu lovu zvěře na čekané do 200 m od hranic honitby. Z toho vyplývá, že kazatelny a posedy nesmí stát blíže než 200 m od hranic honitby.

Posedy by neměly být přibíjeny ke stromům. Podle lesního zákona č. 289/1995 je možné takové počínání klasifikovat jako poškozování stromů. Na stromy mimo les se vztahuje zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, a v něm obsažená obecná ochrana rostlin a živočichů a také ochrana dřevin, podle které jsou dřeviny chráněné před poškozováním a ničením.

Typy

Podle Wandela (2007) se rozlišuje šest základních typů těchto zařízení: otevřená kazatelna, kazatelna, uzavřená kazatelna, žebříkový posed, žebříková kazatelna a zástěna.

Schmid (2006) mezi nejznámější řadí nůžkový posed, žebříkový posed, žebříkovou kazatelnu, kazatelnu pro lov nátláčkou, kazatelnu s průběžnými stojinami, kazatelnu s podstavcem a uzavřenou kazatelnu.

Pro kazatelnu je charakteristická podlaha. Posed ji mít nemusí.

Stanoviště

Výběr vhodného stanoviště je opět jedna z nejdůležitějších podmínek. Zařízení by se měla stavět na místech, která jsou často vyhledávaná zvěří. Místa musí být snadno dosažitelná bez zbytečného hluku a měla by se nacházet nejlépe poblíž cest. Musí zde být dostatečný prostor pro zachycení střely. Mělo by se dbát na směr větru. Zařízení by mělo být schované mezi stromy nebo keři. Terén by měl být pokud možno vodorovný. (Schmid 2006)

V kopcovitém terénu by se měly u boudy kazatelny vytvořit průzory, které kopírují okolí. (Hromas 1986)

Materiál, bezpečnost a stabilita

Zařízení by měla být stavěna z přírodních materiálů, které ladí s přírodou a okolím, kde mají být umístěna. Nejběžnějším materiálem je dřevo, především smrkové. Lze však stavět i z jiných druhů dřeva, jako je borové, modřínové, jedlové, ale i dubové nebo akátové. Ty však jsou méně dostupné než smrkové dřevo. Nejčastěji je používaná smrkové kulatina, případně hranoly a prkna. Mnoho odborníků doporučuje tyče oloupat kvůli zvýšení životnosti, ale v praxi se to moc nevyužívá.

Před samotnou stavbou je výhodné dřevo ošetřit, pokud nemáme dřevo zakoupené, které bylo impregnované již dodavatelem. Nejdůležitější je ošetření řezů, do kterých se jednodušeji dostane houba či plíseň. Kvůli hnilobě by mělo být už samozřejmostí stavět stojiny na betonové desky, kamenné sokly apod.

Hlavním požadavkem posedů a kazatelen je jejich bezpečnost a stabilita. Dřevo, které se používá ke stavbě, by mělo být zdravé a rovné. Podle Normy ČSN EN 131-2 se nedovolují šikmé průběžné suky, průběžné trhliny, hniloba a použití dřeva poškozeného hmyzem (pokud je narušená mechanická pevnost) a jmelím.

Stojiny, nosníky a bočnice žebříku by neměly být nikde po celé délce v průměru menší než 8 cm a výztuhy a příčle menší než 7 cm v průměru. (Schmid 2006)

Stabilita zařízení je dána vyztužením uvnitř podstavce kazatelny a také vnějším vyztužením celé konstrukce kazatelen a posedů, které má zabezpečit zařízení proti větru.

Nejlepší vyztužení posedu podle Wandela (2007) by mělo být 7 vyložených šikmých podpěr v poměru vyložení $\frac{1}{4}$ výšky posedu, měřené od podlahy k zemi, a ještě dodatečně zajištění šikmým sloupkem u paty podpěry. Osmá podpěra je nahrazena žebříkem. Vyložené podpěry tak působí na tlak i tah.

Výška

Výška stavby, případně i její typ, by měla odpovídat lovenému druhu zvěře. Na výšku zařízení mají autoři odlišné názory.

Rahn (2008) se zmiňuje, že posedy a kazatelny v honitbě s jelení zvěří by měly být o něco vyšší než zařízení k lovu jiné zvěře. Ale nedoporučuje výšku podlahy více jak 5 metrů od země. Přijde mu zbytečné stavět vyšší posedy kvůli tomu, aby zvěř lovce nenavětrila. Podle něj tvrzení, že vyšší posedy zabrání tomu, aby zvěř lovce ucítila, neplatí.

S tímto tvrzením nesouhlasí Wandel (2005), který považuje za nutnost pro příznivé podmínky bránící zavětrání zvěří, např. v honitbě s černou zvěří, minimální výšku posedu 7 metrů. Ale také tvrdí, že pro zajištění dobrého výhledu stačí výška již 4 metry.

Výšku posedů doporučuje Schmid (2006) asi 3-5 metrů.

Kokeš (1974) udává výšku podlahy kazatelny do 3 m, u posedů maximálně 2,5 m (tady je to ovšem myšleno od země k sedátku).

Vzdálenost příčlí a bočnic žebříku, zajištění příčlí, další vzdálenosti

Vzdálenost žebříkových příčlí se u jednotlivých autorů a norem liší.

Vzdálenost žebříkových příčlí by podle technické normy ČSN 73 41 30 neměla být větší než 28 cm. V normě ČSN EN 131 – 1 jsou udávány rozměry 25 – 30 cm.

Podle Schmida (2006) by se měla vzdálenost pohybovat mezi 28 a 33 cm.

Kokeš (1974) udává vzdálenost příčlí 30 – 35 cm. Také doporučuje minimální vzdálenost bočnic žebříku 55 – 60 cm.

Žebříkové příčle by měly přechýlat přibližně 10 cm od středu žebříkových bočnic. (Schmid 2006)

Zajištění příčlí k bočnicím žebříku existuje více typů. Mohou být zajištěny zářezem, hřebíkem nebo třetí tyčí, kdy hřebíky nesmí být zatlučeny ve vodorovné přímce, ale střídavě, aby nedošlo k trhlině. (Wandel 2007; Schmid 2006)

Rahn (2008) uvádí tyto způsoby zajištění: zajištění zářezem; zajištění drátem ovinutým kolem příčle a přitlučeným pomocí skob na příčli i bočnici; zajištění druhým hřebíkem přitlučeným pod příčlí; zajištění pomocí ocelových úhelníků nebo různým bezpečnostním kováním; použití dřevěných rozperek mezi příčle.

Vzdálenost mezi sedátkem a opěrkou na nohy by měla být 45 cm. Sedátko a opěrky paží a zbraně by měly být vzdáleny 55 cm. Vršek opěrky zad by měl být od opěrky zbraně daleko asi 90 cm. Sedátko by mělo být široké minimálně 60 cm, pro 2 osoby minimálně 120 cm. (Schmid 2006)

Zábradlí

Podle Hromase (1986) by se měla k žebříkům stavět vždy zábradlí kvůli bezpečnosti. A žebřík by měl směřovat do posedu nebo do stromu, nikdy ne mimo.

Vyhláška č. 268/2009 Sb. o technických požadavcích na stavby říká, že všechny pochůzní plochy stavby, kde je nebezpečí pádu osob nebo zvířat a k nimž je možný přístup, se musí opatřit ochranným zábradlím, popř. jinou zábranou. Parametry zábradlí udává technická norma ČSN 74 3305. Podle této normy se zábradlí nemusí zřídit, pokud je hloubka volného prostoru nejvýše 3 m a na volné ploše s běžným nebo nízkým provozem je podél jejího volného okraje vytvořen bezpečnostní pás, kam se nesmí vstupovat, široký nejméně 1,5 m. Musí být zřetelně vymezen.

Základní normovaná výška zábradlí je 1 m.

Střecha

Na každý typ posedu je možné přidělat střechu. Střecha lze přidělat na prodloužené bočnice žebříku (nebo na prodloužené sloupky u opěrky paží a zbraně) a prodloužené sloupky u opěrky zad, nebo na dodatečné podpěry sahající až k zemi. (Schmid 2006)

Vlastní konstrukce střechy je téměř vždy stejná. Střecha může být pultová nebo sedlová, která je konstrukčně náročnější.

Pultová střecha může mít sklon dopředu nebo dozadu. Sklon pultových střech by se měl pohybovat mezi 15 a 20 %. Ideální sklon je cca 15 %. (Schmid 2006)

Na povrch střechy lze použít různý materiál kromě plechu, který za deště působí hluk. Základ střechy tvoří téměř vždy dřevo. Nejčastější jsou dřevěné prkenné střechy, u kterých jsou desky těsně vedle sebe nebo se překrývají. Dobré je na prkna přidat ještě nějakou izolaci, např. folii či lepenku. Je možné použít na střechy i vlnitý eternit. U sedlové střechy je nutné zakrýt střešní hřeben.

Kontrola zařízení

Důležité je nezanedbávat každoroční jarní prohlídku. Měla by se kontrolovat dolní část podpěr a stojin, příčle žebříku (kontrolovat od spodu nahoru), podlaha kazatelny, sedátko, střecha i stabilita celé konstrukce, která se provádí zatřesením. Zjištěné vady by se měly co nejdříve opravit. Ty posedy a kazatelny, které už nevyhovují a hrozí nebezpečí úrazu, by se měly strhnout a rozřezat.

2.1.3.2 Záštita a zásed

Dnes už jsou velmi málo využívány.

Obyčejná záštita je tvořená pouze jednou stěnou. Tyto záštity jsou obvykle zřizovány na trvalých střeleckých stanovištích v bažantnicích nebo na okrajích rybníků pro lov divokých kachen. (Hromas 1986)

Záštita (= zástěna) lze použít i pro lov spárkaté zvěře, ale nejvíce je užívána k lovu tetřívků.

Zástěna může být pevná, přenosná a pomocná. Pevná je vytvořena ze sloupků, které jsou zatlučené do země tak, aby tvořily lichoběžník. Zešikma jsou do země zatlučeny dva zadní sloupky a sloupek vstupního otvoru. Tyto šikmé zadní sloupky slouží jako opěrka zad, pokud se spojí latěmi nebo prknem. Stabilita zástěny je zajištěna horními opěrkami na zbraně, dolními opěrkami pro střelbu při sezení a lištami pro připevnění krycího materiálu, které jsou přibity ke sloupkům. Za lišty se zastrčí maskovací materiál, pocházející z okolí. Přenosná zástěna je srovnatelná s konstrukcí pevné zástěny (je vyrobená z latěk) a je nejvhodnější k lovu tetřívků, protože lehká konstrukce umožňuje její poponášení. Pomocná zástěna je vyrobena z 3 vrcholků jehličnatých stromů a silného provazu. Smrkové vrcholky se poskládají do jehlanu a ve vhodné výšce se sváží provazem (opěrka zbraně). Vrcholek, směřující dopředu, se v místě křížení odřízne. Větve uvnitř zástěny se odstraní. Myslivec se může posadit na lovecké sedátko a opřít se zády o strom. (Wandel 2007)

Jiným užívaným druhem záštity je lovecká bouda. Většinou to je zařízení dočasné. Nejméně vhodný je kuželovitý přístřešek. Lepší je kruhovitá záštita o průměru alespoň 2 m s homolovitou střechou. Průhledy se vytvoří ve výšce 1,3 m a nesmí být ve stejné výšce. Boudy mohou být zhotoveny z dřevěné konstrukce a z klestu, proutí, slámy či jiného materiálu. Krytina se připevní provázkem nebo slabým drátem. (Kokeš 1974)

Zásed je trvalý posed, který se skládá z lavičky a okolní záštity z větví, z kukuřičného chvojí, trávy apod. Může být i z desek. Na zakrytí se může použít i maskovací síť. A lze ho mít zastřešený. Staví se na místech s dobrým výhledem, kde se často zdržuje nebo kudy táhne zvěř. (Hell 1990)

2.1.4 LAPACÍ A ODCHYTOVÁ ZAŘÍZENÍ

Chov zvěře je nemyslitelný bez jejího odchyty. Zvěř chytáme nejen k dalšímu zazvěřování, ale i pro účely vědy a výzkumu a pro veterinární účely. (Husák 1986)

Zařízení lze rozdělit na lapací a odchytová.

2.1.4.1 Lapací zařízení

Lapací zařízení slouží především k chytání šelem. Většina byla zakázána. Dnes se smí používat jen různé typy sklopců.

Sklopce lapají zvěř živou. Většinou jsou vyrobené jako truhlíky, ve kterých je pohyblivé nášlapné zařízení, a to uvolňuje padací dvířka.

Jsou stavěny na pěšinky vyšlapané zvěří, anebo uměle upravené. Ke vstupním otvorům by se měly dávat zábrany, aby zvěř (zvíře) byla navedena přímo do zařízení a nemohla ho obejít. Zábrany jsou několik metrů dlouhé a asi 25 cm vysoké a trychtýřovitě se zužují směrem k otvoru lapacího zařízení.

Sklopce jsou vyráběny z různých materiálů. Dřevěné sklopce však často ve vlhkém prostředí hnijí, proto jsou výhodnější sklopce železné nebo železobetonové. Ty jsou i těžší a hůře se odcizují. Boční stěny by měly být vyrobeny z hustého silného pletiva, neměly by být plné, aby bylo možné obsah sklopce rychle a jednoduše zkontrolovat. (Kokeš 1974)

Mohou být jednostranné nebo oboustranné.

Jednostranný truhlík na lasičky. Jde o rozšiřující se truhlík, v němž je sklopné prkénko, které se po přechodu zvěře přes osu převáží. V této poloze se pod jeho vstupní částí vzepře pohyblivé vzpěrka, která brání zpětnému překlopení. Na druhém konci je vysouvatelná mřížka. Tento typ je možné využít i pro jiné druhy zvěře. Pro lasičky je vhodné zařízení s rozměry 50 cm (délka) x 7 cm (šířka) x 10 cm (výška). Pokud je past vyrobena větší, např. 70x20x20 cm, může se chytit i kuna (Hell 1990). Truhlík by se neměl pokládat volně, ale měl by být postaven do hromady kamení, větví, remízků, mezí, příkopů apod.

Oboustranný sklopec jazýčkový. Je to truhlík se dvěma padacími dvířky. Ta jsou uvolněna po dotyku na nášlapném prkénku pomocí postranního spoušťového jazýčku. Tím je povolen i provázek, který přidržuje ve spodní poloze dvouramenné páky držící dvířka nahoře.

Oboustranný sklopec jednoduchý. Tento sklopec nemá padací dvířka, ale dvířka sklopná směrem dovnitř. V horní poloze jsou držena kovovými pákami, které jsou spouštěna opět pomocí nášlapného prkénka. Sklopec má drátěný strop. Pokud je sklopec ze dřeva, je možné na něj přidělat stříšku, která by bránila bobtnání dřeva a narušení mechanismu spouště. Rozměry sklopce na menší šelmy mohou být takovéto: 100-120 x 15-22 x 15-22 cm. Na větší šelmy jako je liška nebo psík mývalovitý např. 150 x 35 x 40 cm. (Hell 1990)

Betonové, železné nebo železobetonové sklopce s rozměry 180 x 40 x 50 cm jsou vhodné na chytání psů, lišek, jezevců apod. (Hell 1990)

2.1.4.2 Odchyťová zařízení

Chytá se jimi drobná pernatá nebo srstnatá zvěř a zvěř spárkatá.

Drobná zvěř pernatá

Pernatá zvěř se chytá do náhonců, podražců, vlčků nebo rukávníku.

Náhonce byly používány na bažanty. Šlo o sítě vysoké 6 – 8 m. Dnes se nepoužívají kvůli jejich nákladnosti. Místo nich je používán podražec.

Podražec je zhotoven z dřevěného rámu potaženého sítí. Staví se pod zásyp, na jednom konci se podepře. Podpěra se strhne pomocí provázku, který na druhém konci drží chytač schovaný v blízkém úkrytu. Bažanti se však špatně vytahují.

Vlček může být různého tvaru, nejčastěji kvádr nebo krychle. Je to dřevěná rámová konstrukce potažená pletivem nebo sítí s dvířky, která umožní pernaté zvěři vstup do zařízení, ale ven už ne. Síť by měla být přichycena nahoře jen tak, aby se mohla kdekoli odepnout a chycená zvěř vyjmout (Kokeš 1974). Dvířka jsou tvořena většinou svislými tyčkami, jež je možné dovnitř vyklopit, ale ven tomu brání prkénko.

Rukávník je síť polokružlovitého tvaru, jejíž konec se nálevkovitě zužuje do tzv. bludníku. Při ústí je sklápěcí můstek, který se po přechodu zvěře vrátí do původní polohy a znemožňuje tak její návrat. Často byl používán k chytání koroptví. Dnes díky jejich nízkému výskytu se již nepoužívá.

K chytání koroptví byla ještě používána tenátka. Šlo o sítě (zrcadla a jádrová síť) vysoké 35 - 60 cm. Zrcadla měla velikost ok 10 - 15 cm, jádro do 3,5 cm.

Drobná zvěř srstnatá

Zajíci se chytají do tenat. Tenata jsou složena ze dvou typů sítí. Vnější síť, tzv. zrcadla, jsou pevná, vysoká 1,2 m s oky velkými 25 x 25 cm. Mezi nimi je našasena pružná síť, tzv. jádro, která je vysoká 2,4 m a oka má o velikosti 5 x 5 cm. Tenata se staví na pole

přípevněná na kůly zatlučené do země klikatým způsobem. Délka sítí může přesáhnout i 1000 m.

Zvěř spárkatá

Odchyťová zařízení pro spárkatou zvěř lze rozdělit na individuální a hromadná.

Individuální odchyťová zařízení

Zařízení pro individuální odchyt jsou sklopce, které jsou jednostranné nebo oboustranné.

Měly by být přizpůsobeny svými rozměry chytané zvěři. Zvěř by se v nich neměla mít možnost obrátit ani vyskočit. Po zabouchnutí dveří by uvnitř měla být tma kvůli zklidnění zvěře a stěny sklopce by měly být uvnitř hladké, aby se zvěř nemohla o nic poranit. V bočních stěnách nesmí chybět otevíratelná okénka, aby se zvěři mohla dát uklidňující injekce nebo upilovat parohy. Padací dveře jsou uvolněny šlápnutím na spouštěcí zařízení nebo zakopnutím o natažený drát.

Pokud je sklopec jednostranný, je vhodné protilehlou stranu opatřit plexisklem, aby zvěř přes sklopec viděla a nebála se. V okamžiku spadnutí dvířek se musí přes plexisklo spustit dřevěná stěna

Odchyťová zařízení na zvěř srnčí, mufloní a černou bývají většinou přenosná, na jelení a daňčí zvěř stabilní. Přenosná zařízení mohou sloužit zároveň jako přepravní bedny.

Pokud není použito chytací zařízení zároveň jako transportní bedna, potom by měla odpovídat velikosti přepravovaného kusu. Měla být vyrobená z prken, mezi kterými nejsou do výše 0,6 m mezery. Výše by měly být mezery mezi prkny velké asi 1 cm.

Velmi pevná musí být zařízení k chytání černé zvěře, která se za každou cenu snaží dostat ven z beden.

Rozměry zařízení nejsou jednotné.

Hell (1990) udává rozměry zařízení pro srnčí zvěř 120 x 40 – 50 x 90 – 120 cm (d x š x v), pro mufloní zvěř 140 x 60 x 100 – 120 cm, pro daňčí zvěř 170 x 75 x 120 – 150 cm, pro jelení zvěř 230 cm x 90 x 150 – 175 cm. Rozměry by se měly přizpůsobit chytanému

pohlaví. Taky mohou sloužit i jako rozměry transportních beden. U daňčí a jelení zvěře mohou být bedny nižší, protože se samcům upilují parohy.

Husák (1986) doporučuje minimální rozměry transportní bedny pro daňčí zvěř takto: pro daňka 140 x 120 x 60 cm a pro dospělou danělu alespoň 120 x 100 x 50 cm.

Hromadná odchyťová zařízení

Odchyťová zařízení hromadná jsou určena hlavně k chytání spárkaté zvěře, které žije v tlupách. Měla by se stavět na místech, kde se zvěř v zimě často vyskytuje.

Odchyťová zařízení jsou stavěna většinou do tvaru oválu, ale mohou být i kruhová nebo jiného tvaru. Nedoporučují se však ostré rohy, ve kterých by se mohla zvěř zranit. K poranění by mohlo dojít také, pokud by vnitřní strana stěn nebyla hladká, nebo horizontální tyče, na kterých jsou desky či prkna uchyceny, byly umístěny z vnitřní strany. Zvěř by se také na tyčích mohla zachytit a vyskočit ven. Z vnější strany by měl být postaven ochoz asi 30 cm široký a v takové výši, aby chytači dobře viděli dovnitř.

Vstupní brána může být padací, kdy ji chytač spouští ručně z posedu či kazatelny, otočná nebo sklápěcí na samospoušť, kterou zvěř uvolní šlápnutím na destičku nebo zakopnutím o klopýtadlo. Vstupní padací vrata by měla být nejméně 2 x 2 m velká. (Lochman 1985)

Z odchyťového zařízení jsou vedeny chodby, které se zužují, a mají padací nebo posuvné dveře. Zvěř je spustí při vstupu do chodby. Směrem ven se zasouvají dveře z plexiskla nebo pletiva. Chodby mohou být dlouhé až 10 m a rozdělené na 2 nebo 3 části. K chodbám jsou přisunuty přepravní bedny.

Výška zařízení je opět rozdílná u většiny autorů.

Minimální výška zařízení podle Hella (1990) je pro přežvýkavou zvěř 2,5 m a pro zvěř černou 1,6 m. Tam, kde bývá vysoká sněhová pokrývka, musí být zařízení ještě vyšší (až 3 m).

Husák (1986) uvádí pro daňčí zvěř výšku oplocení 3 – 3,5 m. Při odchyťu daňků nedoporučuje používat k uvolnění padacích dveří samospoušť (kvůli agresivitě dospělých daňků). Stejnou výšku uvádí i u jelení zvěře.

Lochman a kol. (1979) doporučují pro mufloní zvěř taktéž výšku 3 m. Poslední díl chodby by měl být z obou stran ve výšce cca 80 cm opatřený vodorovnou mezerou, která umožňuje uchopit muflona za toulce, také značkovat zvěř a měřit trofeje.

Odchyťová zařízení pro černou zvěř

Pro černou zvěř se doporučuje samochytací zařízení založené na principu klopýtadel (Hromas 1986). Jako klopýtadlo slouží pohyblivá tyč asi 30 cm nad zemí, do které divočáci při hledání krmiva strčí, tím uvolní lanko, které drží dveře.

Wolf, Rakušan (1977) se zmiňují o odchyťovém zařízení navrženém v NDR. Půdorys je přibližně trojúhelníkovitý o rozměrech 6 x 6 m. V jednom rohu jsou výkyvné dveře, v druhém výběh do transportní bedny. Třetí roh je tupě zakončen. Výška plotu, který je ze silnějších vodorovných tyčí, je 1,6 m. Vnitřní strana je do výše 0,8 m zpevněna drátěným pletivem, které je zapuštěné alespoň 0,2 m do země a připevněno k vodorovné tyči. Výběh je nahoře kryt drátěným pletivem. Výkyvné dveře se spouštějí klopýtadlem – drátem, dlouhým asi 1 m.

2.2 INTENZIVNÍ CHOVY ZVĚŘE

Jako intenzivní chovy zvěře se označují obory a bažantnice.

Intenzivní chovy zvěře jsou podle Hromase (2000) základem pro navýšení počtu zvěře v našich honitbách, zdrojem chovných jedinců, párů či hejn, zdrojem dalších biologických znalostí a praktických zkušeností s chovanými druhy zvěře, které jsou využitelné u chovu zvěře ve volnosti, a místy, odkud se zvěř šíří do okolí a následně obohacuje četnost i druhovou rozmanitost divoké zvěře žijící v našich honitbách.

2.2.1 OBORY

Zákon o myslivosti č. 449/2001 Sb. specifikuje oboru jako „druh honitby s podmínkami pro intenzivní chov zvěře s obvodem trvale a dokonale ohrazeným nebo jinak uzpůsobeným tak, že chovaná zvěř z obory nemůže volně vybíhat“.

Minimální výměra obory je dána, již zmíněným zákonem, na 50 ha a musí být tvořena souvislými honebními pozemky. Existují však i obory s výměrou menší, které byly založeny dříve. Jakostní třída honitby, minimální a normované stavy zvěře se určují podle

podmínek uvedených ve vyhlášce č. 491/2002 Sb. Podle úživnosti honitby se volí počet příkrmovacích zařízení a délka příkrmování daného druhu zvěře, pro který byla obora zřízena.

Obory jsou zakládány z různých důvodů, např. reprezentace, rychlý odlov trofejové zvěře v rámci poplatkových lovů, chov zvěře prodávané k dalšímu zazvěřování, sledování a výzkum zvěře a chov vzácných druhů zvěře.

Chov zvěře v oboře je, oproti chovu ve volnosti, relativně jednodušší, protože je zvěř soustředěna v poměrně velkém počtu na malé ploše a lze si tedy udržet lepší přehled o jednotlivých kusech chované zvěře. Její lov je poměrně rychlý a snadný. Lovit zvěř je možné celoročně a lze tedy kdykoli vyřadit zvěř nevhodnou k chovu. Zvěř je také snazší léčit.

Na druhou stranu je nezbytné postavit plot a soustavně jej kontrolovat. Je nutné pořízení kvalitních mysliveckých zařízení v dostatečném počtu, včetně pastvin, políček pro zvěř a okusových ploch. Zvěř se většinou musí příkrmovat celoročně. Musí se počítat s většími škodami na porostech. Existuje větší nebezpečí vzniku nakažlivých chorob. Je nutné sehnat kvalifikovaného odborníka s neomezeným časovým režimem. (Hromas 2000)

V oborách se nejčastěji chová zvěř žijící ve skupinách, společenstvech apod., tj. zvěř jelení, daňčí, sičí, mufloní a černá. Nejvýhodnější je chovat každý druh zvlášť. Nedoporučuje se držet spolu jelena evropského a siku, protože nelze vyloučit jejich vzájemné křížení, stejně jako oba siky – siku japonského a siku Dybowského. Dále by neměla spolu být zvěř jelení a mufloní kvůli značné agresivitě muflonů u krmelců. A nedoporučuje se ani společný chov jelenů a daňků, i když jsou takové chovy známé.

Pro oborní chovy nejsou vhodné druhy teritoriální. V našich podmínkách se to týká hlavně zvěře srnčí a také jelenců a losů. Ti sice oborní chovy snášejí, ale musí být od mládí odchováni uměle bez matek. Až následující generace jsou vhodné pro chov v oborách.

Oborní plot

Zákon o myslivosti č. 449/2001 Sb. nařizuje, že obora musí být trvale a dokonale oplocená. Oborní plot podle stavebního zákona č. 183/2006 Sb. vyžaduje stavební povolení.

Oborní plot je jedno z nejnákladnějších zařízení. Musí se volit takový typ, aby zabránil zvěři uniknout mimo oboru. Ideální, ale drahé, byly oborní zdi, přes které zvěř neviděla a nesnažila se je překonat. Plot by se neměl prudce lomit, kvůli zabránění zranění zvěře, a měl by být po celé délce dobře přístupný, kvůli případným opravám.

Výška plotu se liší podle druhu chovaného v oborách. Podle Hromase (2000) by výška plotu pro jelení zvěř měla být 2,5 m, pro daňčí a mufloní zvěř 2,2 m. Hanzal a kol. (2007) doporučuje výšku pro daňčí zvěř 2,3 m. Pro zvěř černou je dostačující plot o výšce 1,8 m (Zabloudil, Feuereisel (2009); Hanzal a kol. (2007)). Avšak Wolf (1976) udává výšku nejméně 2 m.

Důležité je pevné zakotvení plotu v zemi. Zpevněná spodní část je důležitá u obor, kde je chovaná zvěř černá, a to až do výšky 1 m (Wolf 1976).

V oblastech, kde se vyskytují velké šelmy, je dobré na vrchní část oborního plotu připevnit dřevěnou zábranu odkloněnou pod úhlem 45° ven z obory. (Hanzal a kol. 2007)

V posledních letech jsou využívány nejčastěji ploty dřevěné nebo s drátěným pletivem, nejlépe potažené zeleným plastem, aby lépe splynul s okolím. Využívané jsou však i jiné typy, případně kombinace různých materiálů, např. kombinace dřeva/pletiva a železobetonových sloupků, kombinace dřeva a zděných sloupků, kamenný či zděný plot.

U plotů, kde je použité pletivo, se počítá s životností asi 20 let, u plotů ze dřeva jen kolem 10 let, pokud u nich nepoužijeme konzervačních prostředků. (Hromas 2000)

Plot může být přerušován záběhy či záskoky pro umožnění návratu zvěře do obory, která z ní utekla. Nelze je stavět tam, kde je oplocení současně hranicí honitby s honitbou jinou. O záběhách a záskocích je více napsáno v kapitole Přezimovací obůrky.

Brány

Brány bývají součástí oplocení. Měly by být pevné, funkční a reprezentativní, často s názvem obory. Musí být uzamykatelné. Také oborní oplocení v blízkosti brány by mělo být pečlivější a zdobnější.

Součástí brány by měla být branka pro pěší, většinou automaticky se zavírající a zamykatelná.

Schodová přelízka

Přelízka slouží stejně jako branka pro pěší. Buduje se v místech, kde je vysoký počet pěších návštěvníků. Je to oboustranný schodový žebřík zabudovaný do oborního plotu a opatřený bezpečnostním zábradlím.

Rošty

Veřejné silnice pod branami bývají přerušeny rošty, přes které se zvěř bojí přejít, a tak nevyběhne z obory, když zůstane brána otevřená. Někdy se můžeme setkat s oborou, která nemá brány, ale jen rošty. Vhodná délka roštu je nejméně 6 m a hloubka alespoň 1 m, aby se rychle nezanesl a dal se čistit. (Hanzal a kol. 2007)

2.2.1.1 Příkrmovací zařízení

Podle stavebního zákona č. 183/2006 Sb. je potřeba ke stavbě seníků stavební povolení. Stavební povolení je potřeba také u skladů krmiv. Ohlášení stavebnímu úřadu je potřeba u drobných staveb. Za drobné stavby se podle stavebního zákona považují také stavby určené k provozování myslivosti, pokud jejich zastavěná plocha nepřesahuje 30 m² a výška 5 m, a oplocení.

Krmeliště

Na 1 krmeliště by mělo být nejvýše 30-50 kusů zvěře, v závislosti na druhu zvěře a charakteru obory. Systém průlezných ohrádek a oplocení nesmí chybět (Wolf 1976). Na jeden krmelec pro spárkatou zvěř doporučují Zabloudil, Feuereisel (2009) 5-10 kusů, podle velikosti krmného zařízení a druhu zvěře. Hanzal a kol. (2007) počítá na 1 krmelec se zásobníkem 30 kusů.

Krmeliště musí být přizpůsobeno na celoroční provoz, protože se ve většině obor přikrmuje po celý rok. Krmivo je nutné předkládat pravidelně, přibližně ve stejnou dobu každý den, proto by se mělo využívat samoobslužných prvků. Jedná se hlavně o samospádové krmelce na objemové krmivo, oborohy a různé formy poloautomatických zařízení na jadrná krmiva.

Krmná zařízení by měla být stavěna na osluněných místech. Krmelce se umisťují na zpevněný (přirozeném nebo umělém) povrch. Tak je zajištěna možnost odklizení trusu a zbytků krmiva. Nedochozí také k rozbahnění půdy.

Jsou známé dva způsoby předkládání objemového krmiva. Klasický způsob je dávání objemového krmiva do krmelců se zásobníky nebo do jeslí. Jejich velikost se musí volit podle počtu a druhů zvířete. Vhodná jsou samospádová krmná zařízení, která umožňují zvířeti příjem potravy podle potřeby. Denní zakládání se nepraktikuje pro velkou pracnost a malou efektivnost. Jen vzácnější druhy píce, kterých není dostatek, nebo letnina se předkládá denně.

Vedle klasického způsobu existuje ještě způsob progresivní. Jde o umělé sušení sklizené píce v horkovzdušných sušárnách. Následuje její rozemletí a granulace. Granule se pak podávají přímo z korýtek společně s jadrným krmivem nebo každé zvlášť. (Wolf 1976)

Granule, které jsou stále častěji používané, se dávají do krmítek, nesmí se předkládat na zem kvůli jejich navlhnutí. Z tohoto důvodu je výhodné i samotná krmítka zastřešit. Mělo by se dávat do krmítek jen takové množství, které zvíře spotřebuje během 24 hodin.

U záskoků, kde se láká zvíře, je dáváno objemové krmivo do krmných košů, které se zavěšují na stromy v porostu.

Jadrné krmivo, především kaštiny a žaludy, se může zvířeti předkládat několika způsoby. Dává se buď do krmítek, vhodná jsou i samospádová krmítka, nebo se předkládá přímo na zem. Jako nejvhodnější způsob stále zůstává jejich přirozený opad, kdy zůstávají dlouhou dobu ve vrstvě spadlého listí.

Zrniny, hlavně oves a kukuřice, jsou předkládány do korýtek nebo také samospádových krmítek.

Na krmelišti by měl být vždy přibližný počet krmítek na jadrné krmivo odpovídající počtu kusů zvířete, která je průměrně navštěvuje.

Dužnatá krmiva předkládáme do korýtek na jádro nebo je dáváme na stoly. Na zem je můžeme pohodit, jen pokud je pokrytá souvislou sněhovou pokrývkou. Nejlepší způsob je předkládání tohoto typu krmiva přímo na políčku, na němž je pěstované.

Samozřejmě by měly být průlezné ohrádky, aby se ke krmivu dostala i mladá zvěř.

Krmelce, které mají zásobník na objemové krmivo s úložnou plochou větší než 50 m² a úložným prostorem přes 100 m³ (včetně krmných zařízení na jádro a dužnaté krmivo), je možné budovat nejbliže 100 m od lesa. Je nutné pro ně zpracovat „Technickou zprávu požární ochrany“. (Hanzal a kol. 2007)

Slaniska

Sůl předkládáme v lizech a slaniscích různých typů. Nikdy se nedává společně s krmivem do korýtek. Velmi vhodná je kusová kamenná sůl. Je nutné mít slaniska rozmístěna po celé oboře. Měla by být umístěna poblíž vodního zdroje.

Skladování krmiva

Sklady krmiv jsou buď přímo součástí obory, nebo se musí nacházet poblíž.

Pokud se skladuje objemové krmivo, tak ve velkých senících.

Granule, případně i zrno, se skladuje v papírových pytlích, které umožňují lepší manipulaci jak při skladování, tak i při dopravě a předkládání krmiva.

Dužnaté krmivo se skladuje ve sklepích. Ty by měly být vystavěny přímo na krmelišti.

Více o skladování krmiva je napsáno v kapitole Zařízení pro skladování krmiva.

2.2.1.2 Zařízení sloužící k pozorování a lovu zvěře

Každá obora musí být vybavena pro lov a pozorování zvěře. Ideální jsou kryté kazatelny v dostatečném počtu rozmístěné po celé oboře. Stavějí se na všech rozdělovacích liniích, na křižovatkách, na okrajích nebo v blízkosti volných ploch, na ochozech a spádech zvěře.

Je důležité u nich zohlednit vyšší nároky na materiál, konstrukci, umístění i estetiku. Ke kazatelnám by měly vést udržované lovecké chodníky, nejlépe sypané pilinami, nebo přirozené cestičky, kryté stříhanými smrkami či umělými záštitami. Umělé záštity se vyrábějí z větví jehličnatých nebo listnatých dřevin, které se zavěsí na dráty nebo na dřevěné ploty. Jsou pouze dočasné, na rozdíl od smrkových záštit, které jsou trvalé, ale čeká se celkem dlouho, než plně slouží svému účelu.

V některých oborách jsou kryté pozorovatelné kombinované se skladem krmiv nebo slouží jako doplňkové krmné zařízení.

U pozorovatelů v blízkosti říjůů nebo míst silně navštevovaných zvěř je třeba dbát také na světelné poměry, dráhu slunce apod. kvůli možnosti fotografování nebo filmování zvěře.

K pozorování a lovu zvěře v oboře slouží i rozdělovací síť a komunikace. Proto je rozdělovací síť rozšřřována a všechny cesty jsou zbavovány okolních porostů. Při rozšřřování dlouhých příčných linií je užíváno šachovnicovitého nebo vlnkovitého způsobu, při kterém jsou linie rozšřřovány střídavě. (Wolf 1976)

V oborách s černou zvěř jsou často budovány střelecké linky s vysokými posedy či přízemními záštitami, na něž se zvěř nahání.

2.2.1.3 Odchytová zařízení

V oborách by nemělo chybět ani odchytová zařízení. Hromas (2000) ho doporučuje budovat jako součást oplocení mezi oborou a karanténní obůrkou. Wolf (1976) zase navrhuje mít odchytová zařízení na hlavním krmelišti nebo umístěné v plotu chovné obůrky s možností oboustranného používání.

O zařřřzeních sloužřřících k odchytu je více psáno v kapitole Lapací a odchytová zařřřzení.

2.2.1.4 Zoohygienická opatřřření v oborách

Zoohygienická opatřřření zaměřřřená na zabezpečení odpovídající chovatelské pēče a udržění dobrého zdravotního stavu zvěře lze shrnout do několika bodů: početní stavy zvěře chovat ve vhodném poměru pohlaví a věkových třřříd, udržovat dobrý zdravotní stav a kondici zvěře, pečovat o přřřirozenou úživnost prostředí, u předkládané potravy a dostupných vodních zdrojů sledovat zdravotní nezávadnost, zajistit dostatek krytových porostů, zabezpečit ochranu zvěře před škodlivými čřřiniteli, dostatečná a pravidelná hygiena objektů, odstraňovat nevhodné jedince z chovu (Zabloudil a Feuereisel 2009).

K dezinfekci prostředí v okolí krmných zařřřzení může být použit suspenze chlorového vápna s 5% aktivního chloru, která se zapracovává do půdy, nebo další účinné přípravky např. Dikonit, Suprachlor a Stalon F. Samotné krmelce a korýtky se po skončení

přikrmování asanují nejlépe 3-5% roztokem chlorového vápna. (Zabloudil, Feuereisel 2009)

2.2.2 BAŽANTNICE

Bažantnice je část honitby, v níž jsou vhodné podmínky pro intenzivní chov bažantů (zákon o myslivosti č. 449/2001 Sb.). Vyhláška č. 7/2004 Sb. stanovuje způsob posouzení podmínek, za kterých může bažantnice vzniknout, a postup, jakým se vymezení část honitby jako bažantnice.

Podle toho, jakým způsobem je přístupováno k chovu bažantů, můžeme chov rozdělit na tři skupiny: chov divoký, chov polodivoký a chov umělý.

Chov divoký (přirozený) je chov ve volnosti. Bažantům jsou zlepšovány přírodní podmínky, jsou přikrmováni a chráněni před dravci a šelmami

U chovu polodivokého (usměrněného) jsou sbírána vejce z ohrožených či obeznaných hnízd. Vejce jsou dávána do líhni a vylíhlá kuřata jsou pak odchována uměle.

Chov umělý (krotký, voliérový) je chov, při kterém jsou bažanti komorováni, vejce jsou odebírána, skladována a dávána do líhni a kuřata jsou uměle odchována.

V chovu bažantů, hlavně umělém, jsou užívána mnohá zařízení, především pak různé voliéry a oplocenky, které jsou využívány k držení dospělců a pak vylíhnutých a starších kuřat.

Pokud se bažanti musí držet přes zimu, jsou dáváni do tzv. komorovacích zařízení.

Komorovací zařízení může být dočasné nebo trvalé. Tato zařízení jsou stavěna jako přenosná nebo nepřenosná.

Mezi přenosné jsou řazeny rámové voliéry z dílů bez stropního zasítní nebo se stropním zasítním a fóliovníky překryté pletivem. Ve fóliovnících s pletivem mají bažanti značnou možnost rozptýlu i do prostoru, ale musí být stavěny v závětrí nebo zakotveny proti větru.

Jako nepřenosné zařízení dočasná slouží oplocenky se stropním zasítním nebo bez něj. V oplocenkách se stropním zasítním není potřeba s bažanty manipulovat a ti jsou lépe chráněni před dravci a šelmami. Ovšem je nutné chránit sítě před sněhem. V oplocenkách

bez stropního zasítní je důležité bažanty poutkovat či zastříhávat, případně amputovat letky. Výhodou nepřenositelných zařízení je jejich stabilita, dělají se pouze opravy. Je zde možné zavést automatické krmení a napájení. Ale je nutná soustavná hygiena a dezinfekce, také veterinární kontroly.

Trvalá nepřenositelná zařízení jsou zastupována halovými konstrukcemi, i těch je několik typů.

Uzavřené zastřešené halové konstrukce jsou stavebně a nákladově nejnáročnější. Je nutné je soustavně dezinfikovat. U zastřešených halových konstrukcí s výběhy je možnost automatizovaného krmení a napájení.

U halové konstrukce trubkové (výškové) zastřešené pletivem mají bažanti k dispozici značný prostor a je zde možné zavedení automatizovaného krmení a napájení. Důležitá je opět soustavná hygiena.

Zasítné rámové voliéry jsou snadněji udržovatelné, ale před sněhem, příp. větrem, je nutné jejich zpevnění. Voliéra musí být suchá. Boční stěny z pletiva by měly být o velikosti ok 5 x 5 cm, vysoké 2 m a nejméně do výšky 70 cm opatřené pletivem neprostupným pro menší šelmy. Na horním okraji by měl být drát s elektrickým proudem. Střešní pletivo může mít oka větší a musí být podepřeno tyčemi. Na každého bažanta by měla připadat plocha o velikosti 5 m². (Behnke H., Claussen G. 2007)

Hanzal a kol. (2008) se zmiňuje, že na 500 komorovaných bažantů se počítá s plochou 20-25 arů

Z komorových zařízení jsou bažanti dávání do **ostruháren**. Behnke, Claussen (2007) doporučují na 1 bažanta 10 m² prostoru. Ostruháren existuje také několik druhů. Základní dělení je opět na přenosné a trvalé, dále na kmenové a společné a zasítné či nezasítné.

Hanzal a kol. (2008) používá následující dělení:

Společné snůškové voliéry. Plocha by měla být o velikosti 800 - 1600 m². Voliéry jsou kryté, půda je porostlá vegetací. Ve voliérách musí být přístřešky. Výška plotu by se měla pohybovat mezi 2,2 - 2,5 m s velikostí ok 3 x 3 cm. Ke krmení jsou používána automatická krmítka nebo zásypy, voda je v napáječkách.

Stabilní kmenové voliéry. Mívají různou velikost. Nejčastěji se počítá pro jeden kmen (1 : 6 – 8) s plochou 20 - 30 m². Voliéry jsou zhotoveny z pletiva na pevných kůlech, vysokých 1,6 - 2 m. Většinou bývají kryté sítí. Obsluha je složitější a pracnější.

Přenosné kmenové voliéry. Jsou podobné stabilním, ale musí být vyrobeny z lehkého materiálu. Voliéry jsou posouvány v různých časových intervalech - nejčastěji 1x týdně. Tento typ je používán zřídka, i přesto, že je doporučován. Je potřeba velká plocha a je to velice pracné. Nejčastější rozměry jsou 3 x 3 x 1 m nebo 3,5 x 1,5 x 1 m pro kmeny v poměru pohlaví 1 : 6 - 7. (Hanuš, Fišer 1975)

Stejně rozdělení používá i Hanuš, Fišer (1975). Ale společné snůškové voliéry popisuje jako nekryté, a s nimi i nevýhody jako ztráty na krmivu, ztráty na zvěři a vejcích, možnost úniku chovné zvěře při ztrátě poutka. Doporučují na vrchní straně plotu připevnit 50 cm vodorovného pletiva, aby se omezily ztráty přelétnutím.

Líhnutí kuřat může probíhat přirozeně nebo uměle.

Přirozená (biologická) inkubace spočívá ve vysezení vajec pod kvočnami. Nutností je zajištění budek (kukaní) pro kvočny a dostatek kvokavých kvočen. Odchovné budky mívají rozměry 40 x 40 cm s pultovou střechou o rozměrech 60 x 60 cm, kterou lze sejmut. Zadní strana je o 10 cm nižší než přední. Přední strana je zhotovena ze svislých latěk, mezi kterými jsou mezery 7 cm velké. Kuřata se jimi protáhnou, ale kvočna zůstává v budce. Budka nemá dno. (Hanuš, Fišer 1975)

Umělé líhnutí se děje v mechanických líhních a dolíhních. Líhně jsou děleny na oddílové a komorové, s přirozeným nebo nuceným oběhem vzduchu.

Oddílové líhně jsou pro menší či větší počet vajec. Komorové líhně jsou většinou pro větší počet vajec.

Líhně s přirozeným oběhem vzduchu existují stolové a kufříkové, snadno se přenáší a instalují. Lze je použít i pro polodivoký chov a využít se mohou i jako dolíhně. Jsou málokapacitní.

Stolové líhně mají lísky vždy ve vodorovné poloze. Lísky jsou opatřeny ještě drátěnou mřížkou na spodní straně, která zachycuje kuřata. Pod lískami jsou plechové odpařovací

nádoby, ve dně a na bocích větrací otvory, topná tělesa zavěšená na stropě. Jsou využívány buď od nasazení až po vylíhnutí nebo jako dolíhně. Musí být v dobře větratelné místnosti s dostatečnou výměnou vzduchu bez průvanu a větších výkyvů teplot. Nesmí stát těsně u stěny.

Líhně s nuceným oběhem vzduchu jsou s ventilátorem nebo s oběhovou lištou. U nás se používají BIOS, VICTORIA, NATIONAL. Líhnutí je plně automatizováno. Jsou velkokapacitní. Lísky v předlíhních jsou umístěny buď jako zásuvky nad sebou nebo v otáčivém bubnu. Jsou to rámové lísky s lištami bez pletiva na spodní straně. Vejce jsou obráceny poloautomaticky naklápěním všech lísek najednou pomocí kliky nebo automaticky samostatným motorkem.

Behnke, Claussen (2007) popisují 3 druhy umělé líhně:

Hotová líheň - vajíčka zůstávají až do líhnutí na stejných lískách.

Kombinovaná líheň - je složena z předlíhně a líhně nebo z odděleného líhňového prostoru v témže přístroji.

Velkolíheň - má dvě oddělené části, předlíheň a líheň

Hanzal a kol. (2008) rozděluje líhně podle kapacity na malé (do 300 vajec), střední (300-1000 vajec) a velké (nad 1000 vajec).

Při líhnutí v elektrických líhních je nutné mít náhradní zdroj elektrické energie, pokud by došlo k poruše v síti.

Odchov kuřat je také dělen na přirozený a umělý v odchovnách, u kterého jsou rozlišovány odchovny přenosné a trvalé.

Přirozený odchov probíhá pod kvočnami. Jsou k němu využívány uzavřené budky o rozměrech 40x40 cm s prkenným nebo voliérovým výběhem. Čelní stěna je vyšší. Skosená střecha o velikosti 60x60 cm lze sejmout, vepředu přečnává. Čelní stěna je zakrytá pletivem a svislými dvířky, takže kuřata mohou vybíhat ven, ale kvočna ne. Na noc se dvířka zasunují.

Umělý odchov v přenosných odchovných. Každoročně lze prostředí asanovat. Komplikovaný však je přívod elektřiny pro tepelný zdroj – umělou kvočnu. Jsou používány budky s výběhy nebo fóliovníky s výběhy.

Umělý odchov v trvalých odchovných. Při tomto způsobu odchovu jsou nutné stavební investice, stabilní instalace tepelných zdrojů a důsledná hygiena prostředí, hlavně dezinfekce výběhů. Je několik možností, jak kuřata odchovat.

Komory s výběhy. V tomto případě je snadná obsluha, možnost automatického krmení a napájení kuřat a je přehled o zdravotním stavu kuřat. Potřebná je soustavná dezinfekce prostředí.

Oddílové komory. Komerové odchovny jsou dřevěné nebo zděné budovy s betonovými podlahami. Jednotlivé oddíly jsou odděleny plnými deskami do výšky 60 - 100 cm. Zbylý prostor je přehrazen sítí nebo pletivem. Větrání je zajištěno malými vyklápěcími okny nebo ventilátory v horní třetině stěny. Nejvhodnější výška komor je 2,5 - 3 m. Při větším počtu oddílů je třeba počítat s chodbou. (Hanzal a kol. 2007)

Společné halové komory. V těchto halách je podstatně menší ztrátovost kuřat. Kuřata však musí být stejně stará a je nutný stálý veterinární dohled.

Klece se světelnou regulací. Kuřata jsou chovány na malé ploše s automatickým světelným režimem, krmením a napájením. Obsluha je tedy minimální, také potřeba plochy je malá.

Uvedené možnosti lze kombinovat.

Nejvhodnější plocha odchovny je 12 - 16 m² pro 300 - 400 kuřat, to je 1m² na 20 - 25 kuřat. (Hanzal a kol. 2007)

Jakmile kuřata odrostou, vypouští se buď přímo, a to volným vypouštěním či s kvočnou, nebo pomocí vypouštěcích zařízení, které jsou opět přenosné nebo trvalé.

Přímé vypouštění je nejméně nákladné. Je potřeba vybudovat síť zásypů a napáječek, umístit do jejich blízkosti lapací zařízení na šelmy a zajistit ochrannou službu.

Vypouštění za použití zařízení umožňuje postupnou adaptaci kuřat na okolní prostředí. Kuřata jsou potom věrná prostředí a zůstávají. Je ale nutné postavit vypouštěcí zařízení, bažantíky déle krmit a chránit. Opět jsou tato zařízení dělena na přenosná a trvalá.

U přenosných zařízení nehrozí, že se prostředí zamoří nějakou chorobou a predátoři si stačí zvyknout na vypouštěcí místa. Jsou používány buď rámové voliéry nízkokapacitní zasedlé, nebo rámové oplocenky velkokapacitní nezasedlé. U voliér je možnost zvolit více vypouštěcích míst. Rozlohu by měly mít maximálně 1 ha. Výška stěn by měla být 3 – 5 m. Oplocenky jsou představovány velkými voliérami o velikosti nejvýše 3 ha. Minimální výška pletiva by měla být 1,8 – 2 m. Ale je možné ji nastavit sítí až do výšky 2,5 – 5 m, pak bažantům není potřeba zastříhávat letky nebo je poutkovat. Oka pletiva by měla být velká nejvíce 5 x 5 cm. Pletivo by se mělo zapustit do země, aby se nemohli podhrabat predátoři. Nezbytná je soustavná ochrana. (Hell 1990)

Trvalá zařízení představují větší možnost různých nákaz a dlouhodobě se na místo soustřeďují šelmy a dravci. Dochází k postupné únavě prostředí a k nedostatku potravy.

Místa pro vypouštění a udržení bažantích kuřat by měla být dostatečně osluněná, půda suchá. Bažanti musí mít přístup k vodě, dostatek krytu, možnost hřadování, klidu a dostatek potravy. Travní porosty by se měly vysekávat v pruzích. Důležité je vhodné rozmístění a naplnění zásypů, které by měly být nejlépe stejného typu jako v odchovných a zajištění dostatečného počtu lapacích zařízení. Do vypouštěcích míst by se měl nepovolaným osobám omezit vstup.

2.2.2.1 Zoohygienická opatření v bažantnicích

Biologický způsob chovu (s kvočnami)

Hygienická opatření jsou vztahována hlavně na budky a prostředí, kde se kvočna pohybuje. Budku je potřeba před nasazením kvočny a vajec vyčistit, omýt a dezinfikovat 2-5% roztokem chloraminu. Její okolí se polije 0,02% roztokem modré skalice.

Odchovny

Podle produkce a velikosti by odchovny měly být vzdáleny nejméně 1000m od objektů pro drůbež a 500m od objektů pro ostatní hospodářská zvířata. (Zabloudil, Feuereisel 2009)

Snůškové voliéry je nutné každé 3 – 4 roky přeorat. Komorovací zařízení se musí každoročně přerýt. Bezpodmínečná je celková asanace a dezinfekce voliér i zařízení.

K asanaci ostruháren je využíván nehašený vápenný prach v dávkách 0,3 – 0,5 kg / m², 5% roztok chloraminu s příměsí 5 % vápenného mléka nebo 3 – 5% roztok chlorového vápna. Lze použít i louh a roztok modré skalice. Jakmile snůšky končí, prostor by se měl posypat vápenným prachem nebo polít dezinfekčními roztoky. (Hanuš, Fišer 1975)

Komorové a přenosné odchovny jsou dezinfikovány 2 – 5% roztokem chloraminu nebo 5% roztokem vápenného mléka ve směsi s 5% roztokem chloraminu.

Na zařízení je pravidelně (1 x týdně) používán 2 – 5% roztok chloraminu. Je také možné použít 3% roztok Jodonalu (Zabloudil, Feuereisel 2009).

Líhňe

Líheň se musí důkladně vyčistit, vymýt a pak dezinfikovat parami formaldehydu před vložením vajec. Líheň se nechá zahřát. Na 1m³ líhňe je použito 60 ml 40% formaldehydu a 40g manganistanu draselného, který je nasypán na misku. Pak je na ni nalit formalín. Miska je vložena na dno líhňe. Páry se nechají působit 30 minut. Potom je nutné neutralizovat formaldehydové páry 33% roztokem amoniaku. Nechá se působit v líhni po dobu 30 minut, nebo se jím líheň vystříká.

V bažantnicích je důležitý kontakt s veterinárním lékařem. Každý úhyn musí být vyšetřen veterinářem kvůli možné nákaze. Odklizený trus s podestýlkou musí být umístěn mimo odchovny a zkompostován.

2.2.3 POMOCNÁ ZAŘÍZENÍ - OBŮRKY

Mezi pomocná zařízení jsou zařazeny dva typy obůrek, přezimovací a aklimatizační (chovná).

2.2.3.1 Přezimovací obůrky

Přezimovací obůrky jsou využívány k soustředění tlupních druhů zvěře (např. jelení) v zimním období. Soustředěním zvěře v přezimovací obůrce je předcházeno možným škodám na lesních porostech, hlavně jehličnatých, v horských polohách.

Obvykle mají výměru do 10 ha (podle Hella (1990) 10 – 20 ha) a jsou zřizovány zpravidla na místech zimních stávaní hlavně pro jelení zvěř. Neměly by chybět úživné plochy, dostatek krytu, voda a také zařízení ke krmení.

Výhodou je členitý terén s kopci s údolími, kde zvěř najde ochranu před větrem, a jižní expozice.

Obůrka musí být oplocena. V našich podmínkách je nutné plot upravit tak, aby dovnitř nepronikla divoká prasata, toulaví psi, příp. rysí. Žalman (1994) doporučuje plot z drátěného pletiva.

Počet krmných zařízení musí být takový, aby se dostalo na všechny jedince. V obůrkách se zvěř krmí, ne jen přikrmuje.

V případě, že obůrka je na vlastních pozemcích, mohou se vybavit i záskoky, příp. prolízkami, aby se do nich i po uzavření vrat nalákalo co nejvíce zvěře z volnosti.

Záskoky jsou místa v plotě speciálně upravené tak, aby zvěř mohla přes ně skočit dovnitř, ale ven už ne. Jsou budovány pokud možno tak, aby byl využit terén a nebylo potřeba zřizovat náročné násypy nebo výkopy. Ale jsou stavěny jen tam, kde nehrozí nebezpečí vniknutí toulavých psů apod.

Stejným způsobem slouží i záběhy. Jsou stavěny tak, že je plot v šířce asi 2 m přerušen a do něho zabudován jakýsi nálevkovitý vchod, který se směrem do obůrky postupně zužuje, a na konci se pružné konce vodorovných tyčí z obou stran vzájemně překrývají. Pokud chce zvěř projít skrz ně do obůrky, musí tyče roztlačit a protáhnout se mezi nimi. Po projití

se tyče zase pružně vrátí do původní polohy, tedy se překryjí a zabrání tak zvěři vrátit se zpět.

Okolo záskoku nebo záběhu je stavěn pevný plot, aby byla zvěř zadržena a mohl být zkontrolován její zdravotní stav, než bude vpuštěna mezi ostatní jedince.

Pokud přes obůrku je vedena frekventovaná cesta, může zůstat brána otevřená. V takových případech je pod branou vyhlouben příkop – musí být dostatečně hluboký a několik metrů dlouhý. Je pokryt kovovým roštem. Zvěř na něj nevstoupí, protože se bojí.

Podle Hella (1990) je výhodné v jedné oblasti založit více takových obůrek, aby se v nich soustředila všechna zvěř z ohroženého území.

Zvěř musí být v dobrém zdravotním stavu, nutná je úzká spolupráce s veterinární správou. Zvěř musí být alespoň dvakrát do roka odčervena. Před uzavřením a před vypuštěním zvěře jsou prováděna koprologická vyšetření. Dezinfekce a hygiena krmných zařízení a jejich okolí by měla být samozřejmostí.

V příkrmovací obůrce by nemělo chybět odchytové zařízení.

2.2.3.2 Aklimatizační obůrky (chovné obůrky)

Jsou to dočasná zařízení, která slouží k aklimatizaci zvěře před vypuštěním na novou lokalitu. Zvěř je sem uzavírána v zimě. Na jaře samice kladou mláďata a na podzim jsou podrobena přísnému výběru a slabé průběžné kusy jsou odstřeleny. Vhodné je ponechat zvěř v obůrce přes další zimu, další kladení a další výběr, kdy jsou na podzim vypuštěna.

Podle Žalmana (1994) se zvěř má ponechat v obůrce maximálně 2 roky a vypuštěna má být po kladení mláďat, nejlépe v červenci.

I dále se však musí v obůrce příkrmovat, protože v počátku se do ní zvěř vrací.

Aklimatizační obůrky lze tedy rozdělit na 2 skupiny, a to na malé krátkodobé aklimatizační obůrky (3 – 6 ha) a větší aklimatizačně – generační obůrky s delším trváním (15 – 30 ha). V krátkodobé aklimatizační obůrce není třeba odchytové zařízení. Naproti tomu v aklimatizačně-generační obůrce je nezbytné. Výhodou této obůrky je, že je možné

ji využít opakovaně. Obůrka musí mít napojení na celoročně sjízdnou cestu, protože odchyt a doprava zvěře spadá většinou do zimního období. (Hell 1990)

Žalman (1994) za optimální považuje rozlohu asi 3 ha pro 10 kusů zvěře.

Ani v této obůrce by neměla chybět voda a dostel krytu. Naprostou nezbytností je krmelec na objemové krmivo a krmítka na jádro a sůl.

3. MYSLIVECKÁ ZAŘÍZENÍ VE VYBRANÝCH HONITBÁCH

Ze zkušeností často vyplývá, že v praxi je skutečnost týkající se kvality mysliveckých zařízení úplně jiná.

Zjistit, porovnat a vyhodnotit kvalitu mysliveckých zařízení bylo úkolem tohoto šetření.

Byly hodnoceny 3 honitby, vzájemně sousedící nebo alespoň nacházející se nedaleko sebe. Honitby se nachází v Ústeckém kraji. Leží v bývalých okresech Chomutov a Louny. Konkrétně to jsou honitby Kojetín – Vlkáň, Radonice a Krásný Dvůr. Bližší poloha honiteb je na mapce v příloze – obr. č. 4. O každé honitbě jsou zmíněné základní informace, potom je pojednáno o mysliveckých zařízeních, nacházejících se v dané honitbě.

U každého zařízení byla pořízena fotografie a změřeny rozměry. Z důvodu velkého množství fotografií byly obrázky jednotlivých zařízení dány do přílohy. Popis zařízení, jejich rozměry a hodnocení jsou v textu pod čísly obrázků, jak jsou řazeny za sebou v příloze. Na konci popisu krmelců, zásypů a zařízení sloužících k lovu je ještě tabulka, která má hodnocení zpřehlednit. Hodnocení v tabulkách je znaménky + a -. Pokud dané zařízení požadavek splňuje, pak je označeno znaménkem +. Stav je ohodnocen znaménkem -, jestliže byl zjištěn u zařízení nějaký nedostatek, kterým je ohroženo bezpečí zvěře nebo člověka, nebo nejsou splněny technické požadavky (např. chybějící spodní rám u zásypu). Hodnocení vzhledu je pouze mé vyhodnocení, jak se mi dané zařízení líbilo na „první pohled“, a pokud je hodnoceno znaménkem -, pak byla má pozornost něčím nepříjemně upoutána.

3.1 Honitba KOJETÍN – VLKÁŇ

Tato honitba se nachází v úpatí Doupovských hor. Jsou do ní zahrnuty obce Radonice, Kojetín a Vlkáň. Sousedí s Vojenských újezdem Hradiště. Rozlohou patří k honitbám menším, její rozloha činí 716 ha. Z toho 586,9 ha jsou zabrány zemědělskými pozemky, 51,5 ha pozemky lesními a 74,9 ha je charakterizované jako ostatní pozemky. Vodní plocha je zahrnuta ve 2,7 ha. Jelikož je většina pozemků zemědělského charakteru, je to tedy honitba polní.

Jakostní třída, minimální a normované stavy, lovená zvěř

Honitba Kojetín – Vlkaň je řazena do III. jakostní třídy. Minimální a normované stavy jsou určené pro srnce obecného, zajíce polního a bažanta obecného na rozlohu 600 ha.

Minimální stav srnce obecného je stanoven na 7 ks, normovaný stav je 15 ks. Koeficient očekávané produkce je 0,6. Věkové třídy samců srnce obecného jsou rozděleny takto: do I. věkové třídy jsou řazeny 3 kusy, do II. věkové třídy 1 kus a do III. věkové třídy taktéž 1 kus. Samčí zvěř je tedy zastoupena 5 kusy, samičí zvěř 6 kusy a mladá zvěř je určena 4 kusy.

Minimální stav zajíce polního je 25 kusů, normovaný stav je 30 kusů. Koeficient očekávané produkce je 0,5.

Minimální stav bažanta obecného je 25 kusů, normovaný stav 30 kusů. Koeficient očekávané produkce je 0,5.

Avšak nejvíce je lovena zvěř černá, která je tu velice početná. Dále pak jelen evropský a stále více je lovený sika japonský.

Počet členů sdružení, informace o krmivu a příkrmování

Členů mysliveckého sdružení je 10.

Krmivo uchovávají ve stodole v obci Radechov. Členové odtud odebírají krmivo a rozvázejí ho po honitbě. Členové sdružení mají mezi sebou ústně domluveno, kdo se o jaké příkrmovací zařízení stará a tedy kdo do něj zakrmuje.

Začíná se zakrmovat po žních, což většinou spadá do poloviny září až poloviny října. Na dezinfekci zařízení je používáno vápno.

Zařízení sloužící k lovu zvěře členové nemají přidělené. Většinou se o dané zařízení stará ten, kdo ho nejvíce „navštěvuje“.

3.1.1 Příkrmovací zařízení (rozmístění je na obr. č. 1)

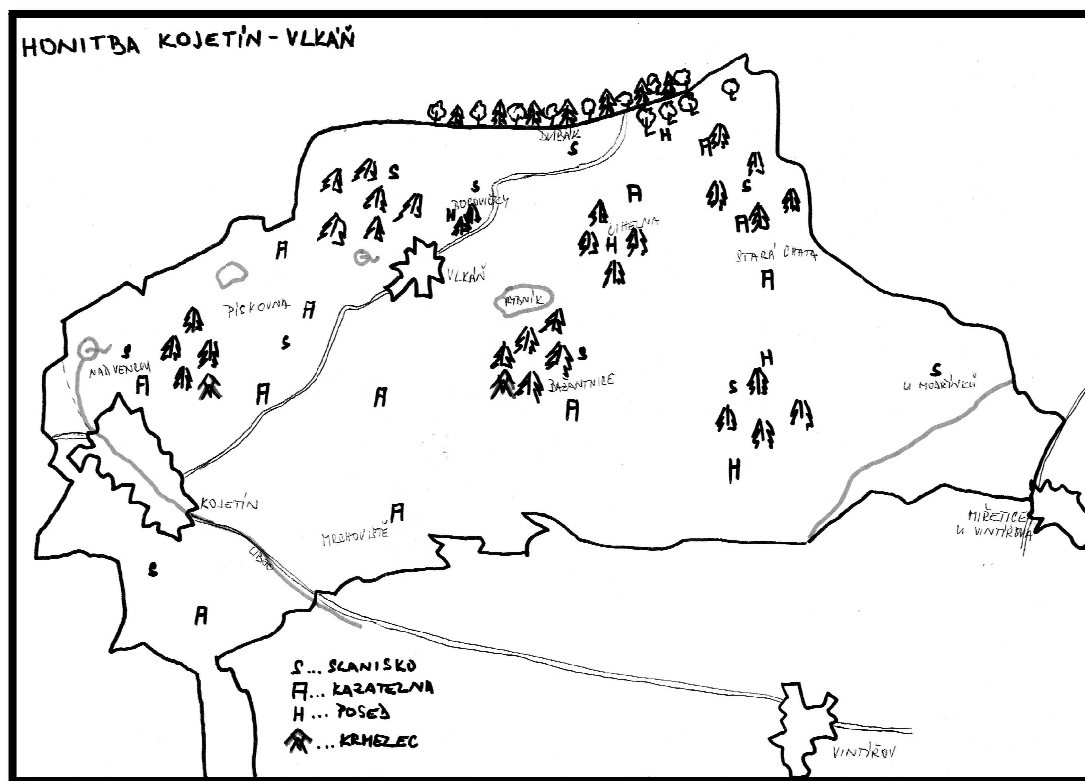
Krmelce

V honitbě se nachází 2 krmelce, u nichž je vždy krmítko na jádro. Jeden krmelec je se zásobníkem, druhý je jednoduchý.

Krmelec se zásobníkem je určen pro veškerou přežvýkavou spárkatou zvěř. Tomu je přizpůsobena i jeho velikost. Krmelec bez zásobníku má korýtko na jádro připevněno pod jeslemi. Krmelec je určen spíše srnčí zvěři.

Zařízení jsou ze smrkového dřeva. Využita je kulatina, půlená kulatina, hranoly a prkna.

Obrázek č. 1: Rozmístění zařízení v honitbě Kojetín - Vlkáň.

Obr. č. 6: Výška krmelce od země po okraj střechy je 200 cm. Výška dna jeslí od země je 70 cm. Pod jeslemi jsou připevněna 2 krmítka na jádro, která jsou široká 60 cm. Jednotlivé žebřiny jsou od sebe vzdáleny kolem 25 cm, což je více, než by mělo být. Stojiny krmelce nejsou nijak ošetřeny. Zásobník je uzamykatelný. Lze v něm skladovat seno a také zrna v sudu. Krmelec je umístěn ve starším smrkovém lese s podrostem bezu černého. Podrost by měl být okolo krmelce odstraněn. Poblíž lze najít potok a rybník. Krmelec je dobře

dostupný. Jelikož jsou krmítka těsně pod žebřinami, zvěř (hl. samčí) má k nim ztížený přístup a také se hůře čistí.

Obr. č. 7: Výška od země po okraj střechy je 110 cm. Šířka krmelce je také 110 cm. Dno senného koše je ve výšce 60 cm od země. Šířka jednotlivých žebřin je 18 cm. Krmítko má hloubku 12 cm. Stojiny nejsou ošetřené. Krmné zařízení je umístěno na okraji stěny lesa, na osluněném místě. Okolí je udržováno. Nedaleko je potok, který je užíván jako trvalý zdroj vody. Krmelec je velmi dobře dostupný. Snadno se čistí.

Tabulka č. 1: Hodnocení krmelců.

HODNOCENÍ KRMELCŮ		
	Obr. č. 6	Obr. č. 7
Výška okraje střechy	-	+
Přesah střechy	+	+
Sklon střechy	+	+
Vzdálenost žebřin	+	+
Krmítko*	-	-
Ošetření stojin	-	-
Vhodné umístění	+	+
Vodní zdroj	+	+
Udržované okolí	-	+
Dobře přístupný	+	+
Snadné čistění	-	+
Vzhled	+	+

* Krmítko - hodnocené je i dostatečné zastřešení, přístup k němu

Slaniska

Slaniska jsou v počtu 10. Jejich rozmístění je odpovídající členitosti terénu, ale víceméně jsou umístěna rovnoměrně po celé honitbě. Slaniska jsou různého typu – ve vydlabaných pařezech, v rozštěpech kůlů nebo je sůl dávána do korytek. Ne všechna jsou poblíž vody.

Obr. č. 8: V honitbě lze najít více kusů tohoto typu slaniska. Okolí je vždy upravené, udržované. Nachází se poblíž vody. Konkrétně v tomto slanisku chybí sůl.

Obr. č. 9: Tento typ slaniska převládá. Okolí je udržované. Je poblíž trvalého zdroje vody.

Zásypy

Zásypy v této honitbě zcela chybí. Ale papírově jsou zapsané 2.

3.1.2 Zařízení sloužící k lovu (rozmístění je na obr. č. 1)

V této honitbě je většina zařízení sloužících k lovu stavěna typově jako kazatelny. Jen 5 zařízení jsou posedy (či jesle). A nachází se zde také nízká otevřená kazatelna, tzv. naháňková (viz obrázek v příloze č. 24).

Kazatelny

Obr. č. 10: Kazatelna má sedlovou střechu. Nemá okna, ani dveře. Žebřík je velice pevný. Bočnice jsou vzdáleny 60 cm a příčle 40 cm, což neodpovídá normě. Příčle jsou zhotovené z půlené kulatiny a jsou přichycené hřebíkem a zajištěné ještě zářezy v bočnicích. Stojiny ani bočnice žebříku při styku se zemí nejsou ošetřeny. Kazatelna je vysoká 400 cm. U boudy chybí na jedné straně spodní prkno, což je patrné z obrázku. Je postavena v mezi. Okolo jsou šípkové keře. Ke kazatelně je přístup dobrý, ale k žebříku by se měla prořezat cesta.

Obr. č. 11, 12: Kazatelna má střechu sedlovou. Okna má skleněná. Má dveře. Bouda je natřená na zeleno. Bočnice jsou vzdáleny 70 cm. Příčle jsou daleko 45 cm, jsou z kulatiny, ale ta je různě široká, 5 – 8 cm. Jsou přichycené hřebíky. Vzdálenost příčlí neodpovídá normě. Zábradlí u žebříku je pevné. Výška kazatelny je 450 cm. Stojiny kazatelny nejsou v místě styku se zemí ošetřeny. Je postavená u meze. Dostupnost je dobrá a okolí je také udržované.

Obr. č. 13: Tato kazatelna má také sedlovou střechu. Okna jsou vyplněná plexisklem. Nemá dveře. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 60 cm. Příčle jsou od sebe 35 cm, tvoří je hranoly a jsou jištěné hřebíkem a zářezy v bočnicích. Vzdálenost se blíží rozměrům, udaných v technických normách. Stojiny a bočnice žebříku jsou bez ošetření. Žebřík se lehce prohýbá. Výška kazatelny je 600 cm. Kazatelna stojí na kopečku v šípkách, tudíž je k ní horší přístup. Je nutné prořezání. Kolem jsou louky. Při větším větru je patrný pohyb kazatelny, mohla by být více zajištěna.

Obr. č. 14: Kazatelna má střechu pultovou. Na prknech je položena ještě guma. Bouda je postavená z půlené kulatiny a je zateplená kobercem. Výřezy oken nejsou vyplněné až na jedno okénko s plexisklem. Kazatelna nemá dveře. Žebřík má bočnice široké 60 cm a příčle od sebe 30 cm. Vzdálenost odpovídá normě. Opět zde není žádné ošetření. Výška je jen 130 cm. Kazatelna stojí u louky. Je velmi dobře dostupná. Okolí je udržované.

Obr. č. 15: Střecha kazatelny je pultová s gumou položenou na prknech. Okna nemají výplň. Výřezy jsou na 3 strany. Ve dveřích je okénko. Žebřík je pevný, neprohýbá se. Bočnice žebříku jsou od sebe 55 cm. Příčle jsou vzdálené od sebe 35 cm a mají malý průměr. Vzdálenost příčlí se blíží vzdálenosti dané normou. Stojiny a bočnice žebříku nejsou v místě styku se zemí ošetřené. Průměr příčlí činí jen 5 – 7 cm. Výška kazatelny je 400 cm. Stabilita kazatelny je dobře zajištěná. Je umístěná mezi poli na okraji meze. Je dobře dostupná, okolí je udržované. Z hlediska estetiky by bylo potřeba uříznout dvě vyčnívající prkénka boudy (viz obrázek).

Obr. č. 16: Kazatelna má prkennou pultovou střechu pokrytou gumou. Všechna okénka tvoří jen výřezy ve stěnách. Dveře mají také vyřezané okénko. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 60 cm a příčle cca 45 cm. Vzdálenost příčlí je velká. Žebřík je stabilní, pevný. Spodní část stojin a žebříku není ošetřena. Kazatelna je umístěná v trnínách a je vysoká 300 cm. Dostupnost k této kazatelně je dobrá. Ale okolí je zarostené trnkami a šípkovými keři.

Obr. č. 17: Kazatelna má pultovou střechu. Jedno okno má skleněnou výplň, jinak jsou bez výplně. Nemá dveře. Místo nich tam byl dán koberec, zbyla jen vrchní část. Koberec je použit i na zateplení boudy. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 70 cm a příčle cca 34 cm. Vzdálenost příčlí se blíží normě. Výška kazatelny je 450 cm. Stabilita kazatelny je dobrá, až na žebřík, který se lehce prohýbá. Není ošetřena v místě styku se zemí. Je umístěná v mezi, mezi poli. Dostupnost je dobrá, ale cesta k žebříku by potřebovala upravit.

Obr. č. 18, 19: Kazatelna má střechu pultovou. Okénko se sklem má pouze ve dveřích, jinak jsou ve stranách boudy jen výřezy. Bouda je natřená zelenou barvou a je zateplená kobercem. Bočnice žebříku jsou od sebe vzdáleny 60 cm. Příčle má od sebe cca 45 cm, to je hodně a na levé straně je ponechaný velký přesah. Žebřík je nestabilní. Ze žebříku se vstupuje nejprve na prodlouženou podlahu. U této kazatelny je zábradlí, ale je ve špatném

stavu (pohyb do stran). Stojiny, ani bočnice žebříku, nejsou ošetřeny. Výška kazatelny je 500 cm. Je postavená v mezi uprostřed pole. Musí se jít po poli.

Obr. č. 20: Kazatelna s pultovou střechou má v oknech plexisklo. Má dveře. Bočnice žebříku jsou od sebe 70 cm a příčně 50 cm, což je příliš velká vzdálenost. Žebřík má pevný. Výška kazatelny je 350 cm. Kulatina dotýkající se země není ošetřená. Je postavená v mezi, mezi loukami. Ke kazatelně je dobrý přístup. Okolí je udržované.

Obr. č. 21, 22: Kazatelna má pultovou střechu, okna skleněná. Dveře jsou dělané zespodu. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 75 cm a příčně 43 cm. To je velká vzdálenost. Žebřík je pevný. Stojiny a bočnice žebříku nejsou ošetřeny. Výška kazatelny je 450 cm. Je postavena u meze na okraji louky. Ke kazatelně je dobrý přístup. Šípky za kazatelnou už zasahují do podstavce kazatelny, bylo by potřeba je odstranit - viz obr. 22).

Obr. č. 23: Kazatelna má pultovou střechu pokrytou gumou. Má netypický tvar boudy. Stěny boudy jsou vyrobené z púlené kulatiny. Bouda je zateplená kobercem. Okna jsou na 2 strany. Kazatelna nemá dveře. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 70 cm, příčně 40 cm. Vzdálenost je velká. Žebřík je pevný. U stojin i žebříkových bočnic chybí ošetření. Výška kazatelny je 350 cm. Stojí v trkách u louky. K žebříku je špatný přístup, bylo by potřeba upravit k němu chodníček. Kazatelna je ve špatném stavu. Kůly, použité na vyztužení kazatelny, jsou ztrouchnivělé.

Obr. č. 24: Tato otevřená kazatelna je vysoká 2 m. Bouda je vyrobená z púlené kulatiny. Na obrázku je vidět odpadlý kus, bylo by nutné jej připevnit. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 60 cm, příčně 40 cm, což neodpovídá normě. Žebřík je pevný. Jeho bočnice, ani stojiny kazatelny nejsou ve styku se zemí ošetřeny. Kazatelna stojí u meze na louce.

Posedy a sedačky

Některé posedy jsou přibity ke stromům. Také tu lze najít posedy ve špatném stavu, shnilé. Měly by být odstraněny nebo opraveny. Nebo tzv. sedačky, upevněné na stromech, které jsou z hlediska bezpečnosti nevyhovující.

Obr. č. 25: Posed je vysoký 140 cm. Jeho šířka je 100 cm a příčně jsou od sebe cca 30 cm. Vzdálenost odpovídá. Jsou různě široké a křivé, patrně dělané z uříznutých větví. Vpředu jsou stojiny podložené kameny. Posed stojí na hranici pole a lesa. Jeho okolí je udržované.

Obr. č. 26: Posed je vysoký 250 cm. Je přibitý ke stromu. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 70 cm, příčle 43 cm. To je velká vzdálenost. Žebřík je postaven na kamenech, je pevný. Posed je dobře dostupný, okolí je udržované.

Obr. č. 27: Tento posed je vysoký 300 cm. Bočnice žebříku má vzdáleny 70 cm, příčle 40 cm. Je to hodně. Bočnice žebříku nejsou ošetřeny. Posed má být přibitý k borovici, nyní je jeho jedna strana utržená. Dobře dostupný. V okolí jsou keře.

Obr. č. 28: Posed je vysoký 250 cm. Bočnice žebříku má od sebe 35 cm, příčle 37 cm. Stojiny, ani bočnice žebříku, nejsou ošetřeny. Bočnice by mohly být dále od sebe. Je postavený u pole a dobře dostupný. Je stabilní, ale bylo by lepší jej zajistit proti většímu větru. Okolí je udržované.

Obr. č. 29: Posed je vysoký 400 cm. Bočnice žebříku má vzdáleny 50 cm, příčle 40 cm. Příčle jsou úzké, cca 7 cm. Příčle od kraje uhnívají. Žebřík je nestabilní. Bočnice nejsou ošetřeny. Posed je v lese a je ve špatném stavu.

Obr. č. 30: Prkénko sedačky je ve výšce 350 cm. Na příčle jsou použity hranoly, různé velikosti, přibité také ke stromu. K sedačce je velmi špatný přístup, povrch hranolů klouže. Nachází se u silnice.

Obr. č. 31, 32: Tady je sedačka vybudovaná na vrbě, která je již uvnitř ztrouchnivělá. K sedačce je špatný přístup. Příčle jsou přibité k vrbě. Jsou vyrobené z okolního materiálu, proto mají různé velikosti. Zábradlí je nestabilní.

Tabulka č. 2: Hodnocení kazatelen, posedů a sedaček.

HODNOCENÍ KAZATELEN, POSEDŮ A SEDAČEK											
	Stabilita	Vzdálenost bočnic žebříku*	Vzdálenost příčlí žebříku*	Ošetření	Pevný žebřík	Pevné zábradlí	Umístění	Dostupnost	Udržované okolí	Stav	Vzhled
Obr.č.10	+	+	-	-	+		+	+	-	+	-
Obr.č.11	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+
Obr.č.13	-	+	+	-	-		+	+	-	+	+
Obr.č.14	+	+	+	-	+		+	+	+	+	+
Obr.č.15	+	+	+	-	+		+	+	+	+	-
Obr.č.16	+	+	-	-	+		+	+	-	+	-
Obr.č.17	+	+	+	-	-		+	+	-	+	-
Obr.č.18	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-
Obr.č.20	+	+	-	-	+		+	+	+	+	+
Obr.č.21	+	+	-	-	+		+	+	-	+	+
Obr.č.23	+	+	-	-	+		+	+	-	-	+
Obr.č.24	+	+	-	-	+		+	+	+	+	-
Obr.č.25	+	+	+	+	+		+	+	+	+	+
Obr.č.26	+	+	-	+	+		+	+	+	+	+
Obr.č.27	-	+	-	-	+		+	+	+	-	+
Obr.č.28	-	-	-	-	+		+	+	+	+	+
Obr.č.29	-	+	-	-	-		+	+	+	-	-
Obr.č.30	-		-				+	+	+	-	-
Obr.č.31	-		-			-	-	-	+	-	-

* Vzdálenost bočnic žebříku je hodnocena podle Kokeše, který doporučuje min. vzdálenost 55 -60 cm, s tolerancí - 5 cm; vzdálenost příčlí je hodnocena podle normy ČSN-EN 131-1 (25-30 cm), s tolerancí + 5 cm.

3.2 Honitba RADONICE

Tato honitba je položena o pár kilometrů dále. Rozkládá se na pomezí několika obcí, a to obce Radonice, Vilémov, Račetice, Široké Třebčice a Veliká Ves. Další 3 obce se nalézají uvnitř v honitbě. Jsou to obce Podlesice, Vitčice a Nové Třebčice.

Rozlohou je větší než předešlá honitba. Je tvořena 2108,4 ha. Největší část rozlohy je zabrána opět zemědělskými pozemky, které mají celkovou rozlohu 1.944,1 ha. Lesní pozemky se rozkládají na 96,1 ha, vodní plocha na 14,1 ha a ostatní pozemky na 54,1 ha. Je to tedy také polní honitba.

Jakostní třída, minimální a normované stavy, lovená zvěř

Honitba Radonice spadá do III. jakostní třídy. Minimální a normované stavy jsou určeny pro srnce obecného, zajíce polního a bažanta obecného. Počty srnce obecného jsou stanoveny na rozlohu 2.094 ha. Počty zajíce polního a bažanta obecného jsou dány na rozlohu 1.000 ha.

Minimální stav srnce obecného je dán počtem 21 kusů, normovaný stav je 80 kusů. Koeficient očekávané produkce je 0,6. Počet samčích kusů je určen na 31, z toho do I. věkové třídy je řazeno 13 kusů, do II. věkové třídy 7 kusů a do III. věkové třídy 11 kusů. Počet samičích kusů je 31 kusů a mladá zvěř je stanovena na 18 kusů.

Minimální stav zajíce polního je 50 kusů a normovaný stav 100 kusů. Koeficient očekávané produkce je zde 0,5.

Minimální stav bažanta obecného je 50 kusů a normovaný stav 100 kusů. Koeficient očekávané produkce je 0,5.

Další zvěř, která je lovena, je zvěř černá a jelení.

Počet členů sdružení, informace o krmivu a příkrmování

Členů má myslivecké sdružení 25.

Krmivo je uloženo ve stodole stojící na konci Radonic, na křižovatce k obci Radechov. Toto sdružení má konkrétně rozepsané, který člen se stará o jaké myslivecké zařízení. Určené jsou také zařízení k příkrmování i posedy a kazatelny. Členové příkrmují 1x týdně,

většinou o víkendech. Začátek příkrmování spadá na polovinu září až jeho konec. Po ukončení příkrmování, během dubna, jsou příkrmovací zařízení vyvápňena, nebo je k dezinfekci použit chloramin. Také jsou uskutečněny nutné opravy.

3.2.1 Příkrmovací zařízení (rozmístění je na obr. č. 2)

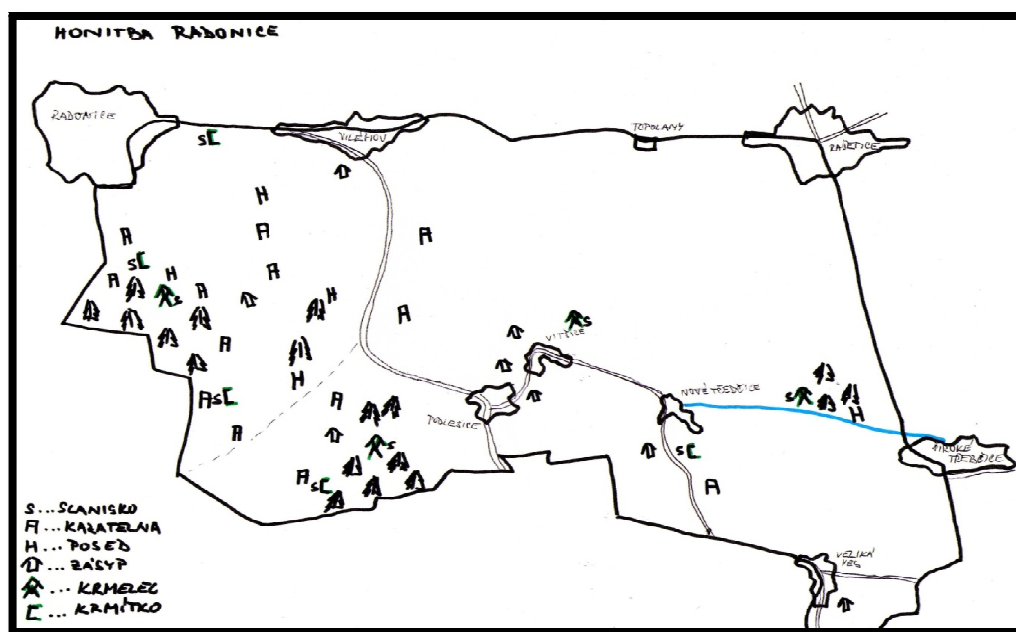
Krmelce a krmítka

V honitbě jsou krmelce určené pro srnčí zvěř, ale berou z nich i zajíci.

Srnčí krmelce jsou 4. Jsou jednoduché, zhotoveny ze žebřin, připevněných na kůly a upevněné k vodorovným hranolům. Je u nich krmítko na zrno. Byly mi ukázány 2.

Pro srnčí zvěř jsou určená i automatická samospádová krmítka. V honitbě jich je celkem 5. Opodál je vždy umístěný balík sena, který ale leží volně na zemi.

Obrázek č. 2: Rozmístění zařízení v honitbě Radonice.

Obr. č. 34: Střeška krmelce je pultová, vyrobená z lepenky, na ní jsou položeny laťky. Výška krmelce po střešku je 110 cm, jeho délka 100 cm a dno jeslí je ve výšce 60 cm. Přičle jeslí jsou vzdáleny 10 cm. Stojiny nejsou ošetřeny. Střeška krmelce by měla přesahovat kvůli zabránění v znehodnocování krmiva deštěm nebo sněhem. Pod senným košem je krmítko. Krmelec je umístěn na okraji lesa. Přístup ke krmelci je dobrý. Jeho čištění by mělo být jednoduché. Poblíž se nenachází vodní zdroj.

Obr. č. 35: Střecha krmelce je sedlová, vyrobená z lepenky, která je uchycená dřevěnými hranoly. Měla by mít menší sklon, aby se zvěř pohodlně dostala k senu, a větší přesah, aby nedocházelo ke znehodnocení krmiva. Výška po střechu krmelce je 100 cm. Délka krmelce je 100 cm a dno jeslí má ve výšce 60 cm. Na příčle jsou použita široká prkénka, která jsou od zvěře okousaná, aby se mohla zvěř dostat ke krmivu. Původní šířka žebřin byla nejspíš dost malá. Ke krmítku pod senným košem je špatný přístup kvůli vyztužení krmelce. Vyztužení ztěžuje, jak zvěři brání krmiva, tak myslivcům čistění krmítka. Stojiny krmelce nejsou nijak ošetřeny. Krmelec je postaven u lesa. Je k němu dobrý přístup. V blízkosti není vodní zdroj.

Obr. č. 36: Je vyrobené z dřevěných prken, obitých plechem, který je natřený na modro. Konce plechů jsou ponechány ostré a může tedy docházet ke zranění zvěře. Střecha vzadu lze zvednout a krmivo tak doplnit. Uvnitř je zešíkmený plech, po kterém krmivo padá do korýtky. Výška krmítka je 120 cm, šířka 90 cm a hloubka 75 cm (počítáno bez korýtky). Takových krmítek je v honitbě více. Jsou umístěny u lesa nebo meze. Okolí je udržované. Ke krmítku je dobrý přístup. Za krmítkem je na obrázku vidět starší dřevěné nepoužívané krmítko, které by mělo být odstraněno.

Slaniska

Sůl je užívána kusová, většinou je dávana do korýtek společně se zrním. Málokdy je položena do vydlabaného pařezu, v tom případě je okolí udržované a slaniska jsou dobře dostupná. Ne u všech je poblíž vodní zdroj.

Zásypy

Zásypů pro bažanty je 8. Byly mi ukázány 4. Jsou rozličných rozměrů.

Obr. č. 37: Zásyp má rozměry 150 x 150 cm. Výšky vpředu je 50 cm, vzadu 20 cm. Střecha je z prken, je skloněna proti převládajícímu větru. U zásypu chybí spodní rám bránící rozhrabání plev. Plevy pod zásypem jsou. Poblíž je kryt-křovina a voda. Okolí je udržované.

Obr. č. 38: Zásyp s rozměry 180 x 190 cm je vysoký vpředu 50 cm a vzadu 30 cm. Spodní rám chybí. Pod zásypem je zbytek plev. Je postaven uprostřed meze, v zátěží. Za ním je trvalý zdroj vody. Okolí je udržované.

Obr. č. 39: Zásyp má rozměry 170 x 200 cm, výška vpředu je 50 cm, vzadu 30 cm. Chybí spodní rám bránící rozhrabávání krmiva. Plevy zde pod zásypem nejsou. Je postavený u meze, před větrem není nijak chráněný. Okolí je udržované. Chybí vodní zdroj.

Obr. č. 40: Zásyp s rozměry 200 x 160 cm má výšku vpředu 60 cm. Vzadu sahá až k zemi. Střecha je vytvořená z kovové mříže, na ní je položená umělá hmota a na ní opět kovová mříž. Je podepřená křivou kulatinou o různém průměru. Chybí horní i spodní rám a zadní stojiny. Tento zásyp by měl být odstraněn a nahrazen jiným, vyhovujícím zařízením. Okolí je udržované. Přístup je horší. Poblíž se nenachází ani vodní zdroj.

Tabulka č. 3: Hodnocení krmelců.

HODNOCENÍ KRMELCŮ		
	Obr. č. 34	Obr. č. 35
Výška okraje střechy	+	+
Přesah střechy	-	-
Sklon střechy	+	-
Vzdálenost žebřin	-	-
Krmítko*	+	-
Ošetření stojin	-	-
Vhodné umístění	+	+
Poblíž vodní zdroj	-	-
Udržované okolí	+	-
Dobrá přístupnost	+	+
Snadné čištění	+	-
Vzhled	-	-

* Krmítko - hodnocené je i dostatečné zastřešení, přístup k němu

Na zařízení je použitý dřevěný materiál, přesněji smrkové dřevo. Opět různého typu, od kulatiny, přes půlenou kulatinu, až k hranolům. Na střechy, ať už zásypů nebo krmelců, jsou užitá dřevěná prkna nebo eternit.

Plocha honitby směrem k obci Račetice není pokryta. Byla zde vůle myslivců zakrmovat i na této straně, ale bohužel zemědělci vždy tyto zásypy či krmelce zničili či strhli

zemědělskou technikou. Proto po opakovaných konfliktech bylo upuštěno od pokusů přikrmovat zvěř i na těchto pozemcích.

Tabulka č. 4: Hodnocení zásypů.

HODNOCENÍ ZÁSYPŮ				
	Obr. č. 37	Obr. č. 38	Obr. č. 39	Obr. č. 40
Rozměr střechy	-	-	-	-
Výška vpředu	-	-	-	-
Výška vzadu	-	+	+	-
Umístění	+	+	-	+
Udržované okolí	+	+	+	+
Vodní zdroj	+	+	-	-
Kryt	+	+	+	+
Stav	-	-	-	-
Vzhled	+	+	+	-

3.2.2 Zařízení sloužící k lovu (rozmístění je na obr. č. 2)

V této honitbě dávají taktéž přednost uzavřeným kazatelnám. Posedů je zde více, ale pouze tři, které se využívají.

Kazatelny

Obr. č. 41: Kazatelna má sedlovou střechu z prken. Okna nemají výplně. Nemá dveře. Bočnice žebříku jsou od sebe 50 cm, příčle 35 cm, které jsou připevněné hřebíky. Vzdálenost příčlí se blíží normě. Žebřík je pevný, vyrobený z modřínového dřeva, stejně jako stojiny kazatelny. Stojiny, ani bočnice žebříku nejsou ošetřeny v místě styku se zemí. Výška kazatelny je 350 cm. Kazatelna je postavena v lese na průseku. Přístup je dobrý, okolí udržované.

Obr. č. 42: Kazatelna má pultovou střechu. V menších okénkách je sklo. Dveře kazatelna má. Bouda je natřena hnědou barvou. Bočnice žebříku jsou vzdálené 56 cm. Na příčle jsou použity hranoly vzdálené od sebe 46 cm, zajištěné hřebíky a výřezy do bočnic. Vzdálenost

je příliš velká. Žebřík je pevný. Stojiny ani bočnice žebříku nejsou ošetřeny. Výška kazatelny je 400 cm. Kazatelna je postavena ve svahu na louce. Je k ní dobrý přístup a okolí je v udržovaném stavu. Z estetického hlediska by měl být odstraněn trám přesahující vrch podstavce (viz obrázek).

Obr. č. 43, 44: Kazatelna má pultovou střechu. Větší okna jsou skleněná. Kazatelna má dveře. Bouda je natřena zelenou barvou. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 65 cm, příčle 40 cm. Jsou přichycené hřebíky. Vzdálenost je velká. Žebřík je pevný. Jeho spodní část a spodní část stojin je bez ošetření. Kazatelna má prodlouženou podlahu. Výška kazatelny je 220 cm. Kazatelna je postavena na okraji meze. Je hůře dostupná, musí se po poli.

Obr. č. 45: Kazatelna s pultovou střechou má okna se sklem do tří stran. Dveře má. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 50 cm, příčle 38 cm. Příčle by měly více přesahovat, jsou přichyceny hřebíkem. Vzdálenost by měla být menší. Žebřík je pevný. Není zde žádné ošetření v místě styku se zemí. Výška kazatelny je 250 cm. Kazatelna je umístěna na okraji pole. Kazatelna je dobře dostupná, okolí udržované.

Obr. č. 46: Kazatelna má pultovou střechu vyrobenou z prken, která se vzájemně překrývají. Bouda je vyrobená z púlené kulatiny a natřená na hnědo. Menší okna jsou vyplněná sklem. Kazatelna má dveře a prodlouženou podlahu. Bočnice žebříku jsou od sebe 50 cm, příčle 35 cm, které jsou připevněny hřebíkem. Vzdálenost téměř odpovídá normě. Žebřík je pevný. Stojiny kazatelny i bočnice žebříku jsou podloženy. Výška kazatelny je 220 cm. Kazatelna je postavená na hranici pole a lesa. Dostupnost je dobrá a okolí udržované.

Obr. č. 47: Kazatelna s pultovou střechou nemá okna ani dveře. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 50 cm, příčle 35 cm. Jsou přichycené hřebíkem. Vzdálenost se blíží normě. Žebřík se lehce prohýbá. Stojiny a bočnice žebříku nejsou ošetřeny. Výška kazatelny je 350 cm. Kazatelna je postavena mezi dvěma poli u panelové cesty, proto je kazatelna velmi dobře dostupná.

Obr. č. 48: Kazatelna má pultovou střechu. Bouda je vyrobená z desek a natřená na zeleno. Okna jsou vyřezaná do stěn boudy. Dveře nemá. Má prodlouženou podlahu. Žebřík je umístěný u boční strany prodloužené podlahy. Je pevný. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 50 cm, příčle 35 cm. Měly by mít větší přesah, jsou přitlučeny hřebíkem. Vzdálenost je téměř

vyhovující. Stojiny, ani žebřík, nejsou nijak ošetřeny. Výška kazatelny je 200 cm. Kazatelna je postavena u meze. Je dobře dostupná, okolí je udržované.

Obr. č. 49: Kazatelna s pultovou střechou má boudu natřenou na zeleno. Okna jsou zasklená. Má dveře. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 60 cm, příčle 40 cm. Jsou přidělané hřebíkem. Vzdálenost je velká. Žebřík je pevný, spodní část není ošetřená, stejně jako stojiny kazatelny. Výška kazatelny je 220 cm. Je postavena u lesa a dobře dostupná. Okolí je upravené. V podstavci kazatelny je přidělané křeslo.

Obr. č. 50: Kazatelna má pultovou střechu a okna vyřezaná bez výplně. Nemá dveře. Bočnice žebříku jsou od sebe 48 cm, příčle 35 cm. Vzdálenost je skoro vyhovující. Jsou přichycené hřebíkem. Žebřík je pevný. Kazatelna v místě styku se zemí není nijak ošetřena. Výška kazatelny je 350 cm. Dostupnost je dobrá, po cestě, a okolí je udržované. Stojí mezi polem a loukou.

Obr. č. 51: Kazatelna s pultovou střechou má zasklená menší okna a uzamykatelné dveře. Bouda je natřená hnědou barvou. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 50 cm, příčle 40 cm. Příčle jsou přichycené hřebíkem. Vzdálenost je velká. Žebřík je zpevněný výztuhami přibitými ke stojinám, ale jsou v místě přichycení shnilé. Je nakřivo. Stojiny a bočnice žebříku nejsou ošetřeny. Výška kazatelny je 300 cm. Kazatelna je umístěna u pole. Dostupnost je dobrá, okolí udržované.

Obr. č. 52: Kazatelna má pultovou střechu, zasklená okna a dveře s okénkem. Bouda je natřená zelenou barvou. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 50 cm, příčle 40 cm. Příčle přichycené hřebíkem. Vzdálenost neodpovídá normě. Žebřík je pevný, není u země ošetřený, ani stojiny kazatelny. Výška kazatelny je 200 cm. Kazatelna je postavena u meze. Dostupnost je dobrá. Okolí je zarostené vyšší suchou „trávou“ a uvnitř podstavce roste bez černý.

Obr. č. 53: Kazatelna s pultovou střechou nemá okna, ani dveře. Bočnice žebříku jsou od sebe 52 cm, příčle 43 cm. Jsou přidělané hřebíky. Vzdálenost je neodpovídající. Žebřík je pevný. Stojiny a bočnice žebříku nemají ošetření. Na vrchní části stojin je patrná již lehká hniloba. Výška kazatelny je 200 cm. Je postavena u meze a dobře dostupná.

Obr. č. 54: Kazatelna má pultovou střechu, malá zasklená okna a dveře. Bočnice žebříku jsou vzdáleny od sebe 45 cm, příčle 40 cm. Vzdálenost bočnic by měla být větší a příčlí menší. Uchycené jsou hřebíkem. Žebřík se lehce prohýbá. Kazatelna nemá při zemi žádné ošetření. Výška kazatelny je 250 cm. Je postavena u cesty, dostupnost je tedy velmi dobrá. Okolí je udržované.

Posedy a sedačky

Obr. č. 55: Posed má výšku 250 cm, bočnice žebříku vzdáleny 54 cm a příčle 45 cm. Vzdálenost by měla být menší. Příčle jsou přichyceny hřebíkem. Žebřík je pevný. Žebřík, ani stojiny nejsou ošetřeny v místě styku se zemí. Posed stojí u meze. Je dobře dostupný, okolí je udržované.

Obr. č. 56: Výška posedu je 350 cm. Bočnice žebříku jsou od sebe 55 cm, příčle 40 cm, přibité hřebíky. Vzdálenost je velká. Žebřík je pevný. Posed nemá žádné ošetření stojin, ani žebříku. Je postaven u meze na okraji pole, dobře dostupný a okolí je udržované.

Obr. č. 57: Posed má výšku 250 cm. Je železný, jen sedátko a opěradlo jsou z dřevěných prken. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 35 cm, příčle 30 cm. Vzdálenost odpovídá normě. Je nestabilní, postaven na hranici lesa a pole, dobře dostupný. V okolí rostou šípkové keře.

Obr. č. 58: Výška posedu je 300 cm. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 45 cm, příčle 35 cm. Vzdálenost je téměř odpovídající. Je umístěn u pole, okolí udržované. Posed je ve špatném stavu. Nosníky posedu jsou shnilé, stejně tak příčle. Posed by měl být odstraněn.

Obr. č. 59: Posed má výšku 250 cm. Příčle žebříku jsou vzdáleny 30 cm, jsou úzké, mají v průměru jen 6 cm, jsou přibity hřebíkem a první a třetí (od spodu) je ještě jištěna hřebíkem přitlučeným pod ni a ohnutým směrem nahoru. Začínají trouchnivět. Bočnice žebříku u země neošetřeny. Posed je přibitý ke stromu, je dobře dostupný. V okolí jsou na zemi suché větve.

Obr. č. 60: Sedačka je ve výšce 450 cm. Je přichycená mezi modříny. Není zde žádné zabezpečení proti pádu. Příčle začínají trouchnivět, jsou přichyceny hřebíkem.

Tabulka č. 5: Hodnocení kazatelen, posedů a sedaček.

HODNOCENÍ KAZATELEN, POSEDŮ A SEDAČEK											
	Stabilita	Vzdálenost bočnic*	Vzdálenost příčlí*	Ošetření	Pevný žebřík	Pevné zábradlí	Umístění	Dostupnost	Udržované okolí	Stav	Vzhled
Obr.č.41	+	+	+	-	+		+	+	+	+	+
Obr.č.42	+	+	-	-	+		-	+	+	+	-
Obr.č.43	+	+	-	-	+		+	-	+	+	+
Obr.č.45	+	+	-	-	+		+	+	+	+	+
Obr.č.46	+	+	+	+	+		+	+	+	+	+
Obr.č.47	+	+	+	-	-		-	+	+	+	+
Obr.č.48	+	+	+	-	+		+	+	+	+	+
Obr.č.49	+	+	-	-	+		+	+	+	+	-
Obr.č.50	+	-	+	-	+		-	+	+	+	-
Obr.č.51	+	+	-	-	-		+	+	+	-	-
Obr.č.52	+	+	-	-	+		+	+	-	+	-
Obr.č.53	+	+	-	-	+		+	+	+	-	+
Obr.č.54	+	-	-	-	-		+	+	+	+	+
Obr.č.55	+	+	-	-	+		+	+	+	+	+
Obr.č.56	+	+	-	-	+		+	+	+	+	+
Obr.č.57	-	-	+		+		+	+	-	+	-
Obr.č.58	-	-	+	-	-		+	+	+	-	+
Obr.č.59	+		+	-	-		+	+	-	-	-
Obr.č.60	-				-		-			-	-

* Vzdálenost bočnic žebříku je hodnocena podle Kokeše, který doporučuje min. vzdálenost 55 -60 cm, s tolerancí - 5 cm; vzdálenost příčlí je hodnocena podle normy ČSN-EN 131-1 (25-30 cm), s tolerancí + 5 cm.

Na stavbu je použito opět smrkové dřevo – kulatina, půlená kulatina, prkna i hranoly. Jedna kazatelna má stojiny a žebřík vyrobeny ze dřeva modřínového.

3.3 Honitba KRÁSNÝ DVŮR

Honitba Krásný Dvůr se nachází jižně od honitby Radonice, s níž sousedí. V honitbě lze také nalézt několik obcí. Největší z nich je obec Krásný Dvůr. Další čtyři jsou menší, patří

sem obec Němčany, Chotěbudice, Brody a Chrást'any. Částečně ještě zahrnuje obce Veliká Ves a Vysoké Třebušice.

Do honitby je celkem zahrnuto 1838 ha, je tedy o něco menší než honitba Radonice. Je to také polní honitba. Zemědělské pozemky jsou rozloženy na 1729 ha. Lesní pozemky jsou tvořeny 107 ha. 2 ha jsou zabrány vodní plochou.

Jakostní třída, minimální a normované stavy, lovená zvěř

Minimální a normované stavy jsou určeny pro stejné druhy zvěře jako u předešlých honiteb, srnce obecného, zajíce polního a bažanta obecného.

Pro srnce obecného je určena II. jakostní třída honitby. Minimální stav je dán počtem 20 kusů, normovaný stav 50 kusy. Koeficient očekávané produkce je u tohoto druhu stanoven na 1. Z celkového počtu 19 kusů samčí zvěře je pro I. věkovou třídu vymezeno 8 kusů, pro II. věkovou třídu 4 kusy a pro III. věkovou třídu 7 kusů. Samičí zvěř je zahrnuta v 19 kusech a mladá zvěř ve 12 kusech.

Pro zajíce polního a bažanta obecného je stanovena III. jakostní třída.

Zajíc polní má daný minimální stav ve výši 92 kusů a normovaný stav je 110 kusů. Koeficient očekávané produkce je 0,5.

U bažanta obecného je minimální stav dán počtem 92 kusů a normovaný stav počtem 140 ks. Koeficient očekávané produkce je 0,5.

Další lovenou zvěří je daněk skvrnitý, jelen evropský, sika japonský a prase divoké.

Počet členů sdružení, informace o krmivu a příkrmování

Členů má myslivecké sdružení 30.

Veškeré krmivo je uskladněno ve stodole v obci Němčany. Sdružení má opět jmenovitě určené, kdo má na starosti jaké zařízení. Příkrmovat se začíná po žních. Zakrmuje se každou sobotu a neděli ve skupinách po 3 lidech.

Po skončení příkrmování vše dezinfikují nehašeným vápnem. Termín dokončení hygieny zařízení mají domluvený na konec května.

3.3.1 Příkrmovací zařízení (rozmístění je na obr. č. 3)

Krmelce

V honitbě jsou krmelce pro zvěř zaječí, srnčí a další druhy spárkaté zvěře. Tudíž jsou to krmelce poněkud větší. Krmítko na jádro je vždy součástí.

U krmelců pro zajíce jsou stavěné zvlášť krmítka a jesle na seno. Některá krmítka mají zásobník.

Obr. č. 61, 62: Okraj střechy je ve výšce 140 cm. Dno senného koše je 40 cm vysoko od země. Šprušle koše jsou od sebe vzdáleny 15 cm. Krmítka jsou na krmelci připevněny na 2 stranách. Třetí krmítko je položeno pod střechou na zemi. Dřevo je natřeno hnědou barvou. Okraj střechy krmelce by měl být výše, střecha by měla mít nižší sklon kvůli lepšímu přístupu zvěře. Krmelec je postaven ve vzrostlém lese bez podrostu. Okolí je upravené. Krmelec je dobře dostupný. Nedaleko je kryt a trvalý zdroj vody.

Obr. č. 63, 64: Krmelec má okraj střechy ve výšce 130 cm. Žebřiny jsou vzdáleny 12 cm. Senný koš krmelce a stojiny jsou natřeny hnědou barvou. Krmítko se stříškou má okraj střechy ve výšce 220 cm. Střecha krmelce by měla mít nižší sklon. A střecha krmítka by měla být delší pro lepší krytí krmiva při dešti nebo sněžení. Kryt poblíž je, ale chybí trvalý zdroj vody. Krmná zařízení jsou umístěna u meze. Okolí je udržované. Dostupnost je dobrá.

Obr. č. 65: Okraj střechy krmelce je od země vzdálen 140 cm. Žebřiny jsou od sebe 15 cm. Krmítka jsou na 2 stranách. Dřevěné části jsou natřeny nahnědo. Sklon střechy je dostatečný. Zastřešení krmítek by mělo být větší. Krmelec je umístěn v mezi. Okolí je udržované a dostupnost je dobrá. Kolem je dostatek krytu, ale chybí trvalý zdroj vody.

Obr. č. 66: Krmelec má výšku 120 cm. Okraj střechy je vzdálen od země 90 cm. Střecha je dostatečně rozevřená. Žebřiny jsou vzdáleny 12 cm. Chybí boční hrazení u senného koše, zamezující vytahování krmiva zvěří. Není zde krmítko na jádro. Stojiny nejsou ošetřené. Krmelec je určen spíše pro zajíce. Je umístěn v suché vysoké trávě. Okolí by se mělo tedy upravit, suchá tráva odstranit. Kryt poblíž je, trvalý zdroj vody také. Krmelec je dobře dostupný.

Obr. č. 67: Krmelec je vysoký 120 cm. Okraj střechy je od země ve výšce 60 cm. Sklon střechy by měl být nižší. Žebřiny mají rozsah 12 cm. Nemá ošetřené stojiny. Krmelec je určen zajícům. Chybí zde krmítko na jádro. Je umístěn u potoka na podmáčené půdě. Není chráněný před větrem. V blízkém okolí kryt není. Krmelec je dobře dostupný.

Obr. č. 68: Výška okraje střechy krmelce je 100 cm. Dno jeslí je 60 cm nad zemí. Šprušle jsou od sebe 17 cm. Měly by být blíže, aby nedocházelo k plýtvání senem. Chybí také boční žebřiny u senného koše, na obrázku je vidět vytahané seno. Krmítko se zásobníkem je vysoké 100 cm, široké 120 cm a hluboké 30 cm. Stříška je odklopná. Měla by mít větší přesah, aby nedocházelo k znehodnocení krmiva. Okolí je udržované. Krmné zařízení je dobře dostupné, je umístěno u meze. Je zde dostatek krytu a nechybí trvalý zdroj vody.

Slaniska

Slaniska jsou vytvořena z pařezů nebo z kůlů. Případně je kusová sůl dávána do korytek u krmelců. Jsou poblíž krmelců. Okolí je udržované a jsou dobře dostupná.

Krmeliště pro černou zvěř

Zajímavostí této honitby je kryté krmeliště pro černou zvěř. Navštěvují jej ovšem i jiné druhy spárkaté zvěře.

Obr. č. 69: Je zhotovené z kulatiny. Střecha je krytá eternitem. Boční stěna je vyztužena příčným kulem, zadní je zpevněna dvěma kůly. Šířka je 320 cm, hloubka 240 cm, výška vpředu 180 cm a vzadu 170 cm (rozměry střechy). Okolí je udržované a zařízení je dobře dostupné.

„Plevník“

Obr. č. 70: Toto zařízení (krásnodvorští myslivci jej nazývají „plevník“) je vysoké vpředu 220 cm a vzadu 200 cm. Půdorys má rozměry 140 x 140 cm. Vpředu je zásobník na jádro, vyrobený z prken. Ve spodní části přední stěny je umístěné prkno, uchycené hřebíky, pod kterým je mezera. Tímto otvorem propadává krmivo ven. Za zásobníkem jsou dělané jakési žebřiny. Šířka jednotlivých žebřin od sebe je však 24 cm. Okolí je upravené. Je postaveno u meze. Krytu je okolo dostatek, voda je také nedaleko.

Tabulka č. 6: Hodnocení krmelců.

HODNOCENÍ KRMELCŮ						
	Obr.č.61	Obr.č.63	Obr.č.65	Obr.č.66	Obr.č.67	Obr.č.68
Výška okraje střechy	-	-	-	+	-	+
Přesah střechy	+	+	+	+	+	+
Sklon střechy	-	-	-	+	-	+
Vzdálenost žebřin	+	-	+	+	+	-
Krmítko*	+	-	-	není	není	-
Ošetření stojin	+	+	+	-	-	-
Umístění	+	+	+	+	-	+
Vodní zdroj	+	-	-	+	+	+
Udržované okolí	+	+	+	-	-	+
Dobrá přístupnost	+	+	+	+	-	+
Snadné čištění	+	+	+	+	+	+
Vzhled	+	-	+	+	+	+

* Krmítko - hodnocené je i dostatečné zastřešení, přístup k němu

Tabulka č. 7: Hodnocení zásypů.

HODNOCENÍ ZÁSYPŮ		
	Obr. č. 71	Obr. č. 72
Rozměr střechy	+	+
Výška vpředu	+	+
Výška vzadu	+	+
Umístění	+	+
Udržované okolí	+	+
Vodní zdroj	-	+
Kryt	-	+
Stav	-	-
Vzhled	+	+

3.3.2 Zařízení sloužící k lovu (rozmístění je na obr. č. 3)

Většina loveckých zařízení je zkonstruovaná jako uzavřené kazatelny. Jedna kazatelna je otevřená. Ale i v této honitbě je několik posedů.

Kazatelny

Obr. č. 73: Kazatelna má sedlovou střechu. Okna jsou větší, zasklené. Okénko je i ve dveřích. Bouda je zateplená, má dvojité stěny, mezi ně je vložený polystyren. Je natřená na hnědo. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 60 cm, příčle 40 cm. Vzdálenost je velká. Jsou uchyceny hřebíkem. Žebřík je pevný. Bočnice žebříku a stojiny kazatelny nejsou nijak ošetřeny. Výška kazatelny je 300 cm. Kazatelna je umístěna u pole. Dostupnost je dobrá, okolí udržované.

Obr. č. 74: Kazatelna má pultovou střechu, okna malá, zasklená. Má dveře s okénkem. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 60 cm, příčle 37 cm. Vzdálenost by měla být menší. Příčle jsou z hranolů uchycených hřebíkem. Žebřík se lehce prohýbá. Kazatelna je postavena na betonových patkách. Výška kazatelny je 600 cm. Je postavená u meze na louce, proto kazatelna vyčnívá. Byla by vhodnější nižší. Dostupnost je dobrá. Okolí je porostlé šípkovými keři.

Obr. č. 75: Kazatelna má pultovou střechu, zasklená větší okna a dveře. Je zateplená polystyrenem vloženým mezi dvě stěny. Bočnice žebříku jsou od sebe 70 cm, příčle 30 cm, uchycené hřebíkem. Vzdálenost odpovídá. Žebřík je pevný. Kazatelna není ošetřena v místě styku se zemí. Výška kazatelny je 400 cm. Kazatelna je postavena v trninách. Těsné okolí je udržované, ale byla by potřeba upravit chodníček k žebříku. Dostupnost je dobrá. Z estetického hlediska by se měla opravit střecha, v místě odtržení gumy.

Obr. č. 76: Střecha kazatelny je pultová. Okna jsou zasklená, má dveře. Bouda je natřená hnědou barvou a zateplená polystyrenem, který je mezi dvojitými stěnami. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 70 cm, příčle 40cm. Vzdálenost je velká. Žebřík se lehce hýbe. Stojiny kazatelny a bočnice žebříku nejsou ošetřeny v místě styku se zemí. Kazatelna má prodlouženou podlahu opatřenou zábradlím. Je vysoká 500 cm. Kazatelna je umístěna v mezi. Okolí je udržované, dostupnost dobrá.

Obr. č. 77: Kazatelna má pultovou střechu. Zasklená okna jsou menší. Má dveře. Bočnice žebříku jsou od sebe 60 cm, příčle 35 cm. Vzdálenost je téměř odpovídající. Příčle jsou z hranolů, přibitých hřebíky. Žebřík je pevný. Kazatelna není ošetřena ve spodní části. Výška kazatelny je 350 cm. Je postavená v mezi. Dostupnost je horší - musí se po poli. Okolí je udržované.

Obr. č. 78, 79: Kazatelna má pultovou střechu, zasklená malá okna a dveře. Bouda je natřená zelenou barvou. Má prodlouženou podlahu. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 70 cm, příčle 30 cm, přibité hřebíky. Vzdálenost odpovídá. Žebřík je pevný. Stojiny a žebřík nejsou ošetřeny. Výška kazatelny je 350 cm. Je umístěná v šípkách. Okolí je udržované, dostupnost dobrá.

Obr. č. 80: Kazatelna má pultovou střechu. Okna jsou malá na zasklená. Bouda má dveře a je natřená hnědě. Bočnice žebříku jsou od sebe 50 cm, příčle 30 cm. Příčle jsou hranoly, přichycené hřebíkem a zajištěné zářezy do bočnic. Vzdálenost odpovídá normě. Žebřík je pevný. Stojiny jsou postaveny na betonové patky. Kazatelna je lehce nakřivo. Výška kazatelny je 250 cm a je postavena u pole. Okolí je udržované, dostupnost dobrá.

Obr. č. 81: Kazatelna má pultovou střechu, zasklená okna a dveře. Bouda je natřená hnědou barvou. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 70 cm. Příčle jsou z hranolů přibitých hřebíky, jsou vzdáleny 43 cm. Vzdálenost je velká. Žebřík je pevný. Kazatelna má

prodlouženou podlahu, u které je zábradlí. Stojiny, ani bočnice žebříku, nejsou ošetřeny. Kazatelna je vysoká 450 cm. Okolí je udržované. Je postavena na okraji meze poblíž silnice. Dostupnost je tedy dobrá.

Obr. č. 82: Stěny kazatelny jsou vyrobené z půlené kulatiny. Nemá dveře. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 55 cm, příčle 33 cm. Vzdálenost je vyhovující. Příčle jsou z hranolů přibitých k bočnicím. Žebřík je pevný. Stojiny i bočnice žebříku nejsou u země ošetřeny. Výška kazatelny je 350 cm. Je postavena u lesa. Dostupnost je dobrá. Okolí je zarostené šípkovými keři. Byla by potřeba upravit cestu k žebříku – odstranit keře.

Obr. č. 83: Kazatelna je opatřena pultovou střechou, menšími zasklenými okny a dveřmi. Bouda je natřená zelenou barvou a zateplená polystyrenem, vloženým mezi dvojitou stěnu. Má prodlouženou podlahu, která je na konci opatřena zábradlím. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 70 cm, příčle 30 cm. Vzdálenost je podle normy. Příčle jsou z hranolů, připevněných hřebíky. Žebřík je pevný. Kazatelna není při styku se zemí nijak ošetřena. Výška kazatelny je 400 cm. Je postavena nedaleko rybníka. Okolí je udržované, dostupnost je horší, musí se po poli.

Posedy

Obr. č. 84: Posed je vysoký 300 cm. Bočnice žebříku (přední stojiny posedu) jsou vzdáleny 120 cm a příčle 30 cm, které jsou přichyceny hřebíky. Vzdálenost je odpovídající. Posed nemá žádné ošetření. Je stabilní. Posed je postaven u pole, ve vyšší trávě. Okolí by bylo třeba upravit. Je dobře dostupný.

Obr. č. 85: Posed je přibitý na stromě a má výšku 400 cm. Bočnice žebříku jsou od sebe 48 cm, příčle 40 cm, což je hodně. Na žebřík je ztížený výstup, protože je lehce zarostlý větvemi. Žebřík se trochu hýbe. Bočnice nejsou ošetřeny. Posed je postaven v mezi.

Obr. č. 86: Posed je přibitý ke stromu. Je vysoký 300 cm. Bočnice žebříku jsou vzdáleny 80 cm, příčle 30 cm, přibité hřebíky. Vzdálenost vyhovuje. Žebřík se lehce hýbe. Bočnice nejsou v místech dotyku se zemí ošetřeny. Posed je postaven u rybníka, u pole. Je dobře dostupný a okolí je upravené.

Tabulka č. 8: Hodnocení kazatelen a posedů.

HODNOCENÍ KAZATELEN A POSEDŮ											
	Stabilita	Vzdálenost bočnic*	Vzdálenost příčlí*	Ošetření	Pevný žebřík	Pevné zábradlí	Umístění	Dostupnost	Udržované okolí	Stav	Vzhled
Obr.č.73	+	+	-	-	+		+	+	+	+	+
Obr.č.74	+	+	-	+	-		+	+	+	+	-
Obr.č.75	+	+	+	-	+		+	+	-	+	-
Obr.č.76	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+
Obr.č.77	+	+	+	-	+		+	-	+	+	+
Obr.č.78	+	+	+	-	+		+	+	+	+	+
Obr.č.80	+	+	+	+	+		+	+	+	+	-
Obr.č.81	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+
Obr.č.82	+	+	+	-	+		+	+	-	+	+
Obr.č.83	+	+	+	-	+	+	+	-	+	+	+
Obr.č.84	+	+	+	-	+		+	+	-	+	+
Obr.č.85	-	-	-	-	-		+	+	-	+	+
Obr.č.86	-	+	+	-	-		+	+	+	+	+

* Vzdálenost bočnic žebříku je hodnocena podle Kokeše, který doporučuje min. vzdálenost 55 -60 cm, s tolerancí - 5 cm; vzdálenost příčlí je hodnocena podle normy ČSN-EN 131-1 (25-30 cm), s tolerancí + 5 cm.

Je zde použito opět smrkové dřevo (kulatina, půlená kulatina, prkna a hranoly). Téměř většina kazatelen, jejich boudy, je opatřeno ochranným nátěrem zelené nebo hnědé barvy.

4. DISKUZE

Krmelece

Výška okraje střechy krmelce

- Krmelec na obr. č. 6 v příloze má sloužit více druhům zvěře. Jelikož se v této honitbě vyskytuje i jelení zvěř, měl by být přizpůsoben i pro užívání touto zvěří. Krmelec po okraj střechy měří 200 cm.

Wandel (2007) doporučuje výšku okraje střechy 250 cm nad zemí.

- ✓ Podle tohoto autora by tedy měl mít krmelec střechu umístěnou výše.

(Pozn. U ostatních krmelců správnost výšky okraje střechy nelze posuzovat. Autoři se nezmiňují, v jaké výšce by měl být okraj střechy u krmelců pro ostatní druhy zvěře.)

Vzdálenost žebřin jeslí

- vzdálenost žebřin senného koše je u krmelce se zásobníkem (viz obr. č. 6) 25 cm.
- U jednoduchého krmelce na obr. č. 7 je vzdálenost 18 cm.
- Na obrázku č. 34 má krmelec žebřiny vzdáleny 10 cm. Na obrázku č. 35 je rozsah žebřin v různé výšce rozdílný, žebřiny jsou od zvěře vykousané.
- Na obr. č. 61 a 65 mají krmelce žebřiny vzdáleny od sebe 15 cm. U krmelce na obrázku č. 63 jsou žebřiny vzdáleny 12 cm. Tyto krmelce jsou určeny spárkaté zvěři, především zvěři srnčí a daňčí. Ale sporadicky se v honitbě Krásný Dvůr vyskytuje i jelení zvěř, proto by se mělo počítat při stavbě krmelce i s touto zvěří.

Wandel (2007) má na nákresech vyznačený rozsah žebřin: pro jelení zvěř 10 cm, u krmelce na lisované balíky 11 cm; pro srnčí zvěř 15 cm.

Hell (1990) doporučuje vzdálenost příčlí 8 – 15 cm.

Hromas (1986) udává rozměr cca 20 cm.

Kokeš (1974) udává vzdálenost příček v rozmezí 15 až 20 cm.

- ✓ Vzdálenost žebřin jeslí u krmelců na obr. č. 6 a 7 odpovídá rozsahům udávaných Hromasem (1986) a Kokešem (1974). Krmelce na obr. č. 34 a 35 by měly mít vzdálenost žebřin podle autorů větší. U krmelce na obr. č. 63 by měla být vzdálenost žebřin podle Hromase (1986) a Kokeše (1974) větší, odpovídá rozměrům udávaných Hellem (1990). Vzdálenost žebřin u krmelců na obrázcích č. 61 a 65 odpovídají rozměrům Wandela (2007) pro srnčí zvěř, dolní hranici rozmezí udávaného Kokešem (1974) a horní hranici doporučené Hellem (1990).
- Krmelce na obrázcích č. 66, 67 a 68 jsou určeny zaječí zvěři. Vzdálenost žebřin na obr. č. 66 a 67 je 12 cm a na obr. č. 68 činí 17 cm.

Kokeš (1974) doporučuje vzdálenost žebřin u krmelců pro zajíce 12 – 15 cm.

- ✓ Krmelce na obr. č. 66 a 67 toto doporučení splňují. Rozsah žebřin na obr. č. 68 by měl být menší.

Zásypy

Rozměr střechy

- Rozměr střechy u zásypů je různý. U zásypu na obrázku č. 37 činí 150 x 150 cm, u obr. č. 38: 180 x 190 cm, u obr. č. 39: 170 x 200 cm, u obr. č. 40: 200 x 160 cm, u obr. č. 71: 200 x 250 cm a u obr. č. 72: 240 x 260 cm.

Wandel (2007) popisuje střechu o rozměrech 250 x 200 cm.

Hanuš, Fišer (1975) udávají rozměry střechy 300 x 300 cm nebo 400 x 400 cm.

Hell (1990) doporučuje střechu o velikosti cca 300 x 200 cm.

Kokeš (1974) navrhuje velikost střechy 250 x 300 cm a poznamenává, že může být i větší.

- ✓ Konkrétní rozměry udávané autory nesplňuje žádný ze zásypů. Pouze zásyp na obr. č. 71 by měl střechu otočenou, splňoval by rozměry, které udává Wandel (2007). Zásyp č. 72 je také dostatečně veliký. Zásypy na obrázcích č. 37 a 38 jsou malé.

Výška přední strany

- U zásypů na obr. č. 37, 38 a 39 je výška vpředu 50 cm. Zásyp na obr. č. 40 má střechu vpředu ve výšce 60 cm, zásyp na obr. č. 71: 80 cm. Zásyp na obr. č. 72 má střechu ve výšce 120 cm, ale je postaven ve svahu.

Wandel (2007) doporučuje výšku vpředu 80 cm.

Hell (1990) udává rozmezí 80 – 100 cm.

Rakušan (1979) a Kokeš (1974) se shodují, že by střecha vpředu měla být ve výšce 75 – 100 cm.

Hanuš, Fišer (1975) udávají výšku 130 cm.

- ✓ Doporučeným výškám odpovídá pouze zásyp na obr. č. 71. Zásypy na obr. č. 37, 38, 39 a 40 mají střechy nízko od země. Zásyp na obr. č. 72 nesrovnávám, protože je postaven ve svahu a autoři se o tomto umístění nezmiňují.

Výška zadní strany

- Nejvíce zásypů má zadní stranu ve výšce 30 cm, jsou to zásypy na obr. č. 38, 39 a 71. U zásypu na obr. č. 37 je výška zadní strany 20 cm a u zásypu na obr. č. 72: 50 cm. Zásyp na obr. č. 40 má zadní stranu střechy položenou na zemi.

Wandel (2007) udává výšku zadní strany 40 cm.

Hell (1990) doporučuje výšku zadní strany v rozmezí 25 – 30 cm.

Kokeš (1974) navrhuje stavět zadní stranu střechy zásypu ve výšce 25 cm, stejně jako Hanuš, Fišer (1975).

- ✓ Zásypy na obr. č. 38, 39 a 71 odpovídají návrhu Hella (1990). Zásyp na obr. č. 37 má zadní okraj střechy nízko a vysoko ji má zásyp na obr. č. 72.

Kazatelny a posedy

Vzdálenost bočnic žebříku

- vzdálenost bočnic žebříku u kazatelen a posedů je velice různorodá. Pohybuje se od 35 do 120 cm. Nejvíce je používaná šířka 50, 60 a 70 cm.

Kokeš (1974) doporučuje minimální vzdálenost bočnic žebříku 55 – 60 cm.

- ✓ Doporučení Kokeše (1974) nespĺňují kazatelny a posedy na obr. č. 28, 29, 41, 45, 46, 47, 48, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 57, 58, 80 a 85.

(Pozn. V tabulkách je vzdálenost bočnic hodnocena jako vyhovující (symbol +) již od 50 cm.)

Vzdálenost příčlů žebříku

- vzdálenost příčlů žebříku je také velmi odlišná. Pohybuje se od 30 do 50 cm. Nejvíce používané vzdálenosti jsou 30, 35 a 40 cm.

Schmid (2006) navrhuje vhodné rozmezí vzdálenosti příčlů 28 – 33 cm.

Kokeš (1974) doporučuje jako vhodnou vzdálenost příčlů 30 – 35 cm.

V technické normě ČSN 73 41 30 vzdálenost příčlů nesmí být větší než 28 cm.

Technická norma ČSN EN 131 – 1 udává vzdálenost příčlů 25 – 30 cm.

- ✓ Technické normě ČSN 73 41 30 nevyhovuje ani jedno zařízení. Horní hranici technické normy ČSN EN 131 - 1, která je 30 cm, vyhovuje vzdálenost příčlů žebříku u zařízení na obr. č. 14, 25, 57, 59, 75, 78, 80, 83, 84 a 86. Doporučení Kokeše (1974) odpovídají vzdálenosti příčlů u zařízení stejných jako u technické normy ČSN EN 131 – 1 a dále na obr. č. 13, 15, 17, 41, 46, 47, 48, 50, 58, 77 a 82. Kazatelny a posedy na obr. č. 14, 25, 57, 59, 75, 78, 80, 82, 83, 84 a 86 spĺňují také rozmezí vzdálenosti příčlů, které udává Schmid (2006).

(Pozn. V tabulkách je vzdálenost příčlů žebříku hodnocena podle normy ČSN EN 131 – 1, avšak jako vyhovující je shledána vzdálenost do 35 cm.)

5. ZÁVĚR

Cílem této práce bylo vyhodnotit myslivecká zařízení ve vybrané honitbě.

Vyhodnocení je rozděleno na hodnocení příkrmovacích zařízení a zařízení sloužících k lovu a dále je děleno na jednotlivé honitby. Na konci hodnocení zařízení k příkrmování i loveckých zařízení jsou ještě shrnuty nejčastější nedostatky, které se vyskytovaly ve všech honitbách.

Příkrmovací zařízení

Příkrmování zvěře je nejlépe zajištěno v honitbě Krásný Dvůr. Krmelce a krmítka slouží svému účelu. Krmelce jsou dostatečně velké, může je tedy navštěvovat veškerá spárkatá přežvýkavá zvěř. Pouze sklon střechy by měl být upraven a rozsah žebřin. Dřevo je chráněno nátěrem. Pro zvěř černou tu lze nalézt také krmeliště. Zásypy mi byly ukázány 2, jsou v dobrém stavu. Ostatní by měly vypadat podobně, alespoň podle tvrzení mého doprovodu. Není u nich spodní rám. Příkrmovacích zařízení pro zajíce je přiměřený počet, stejně tak zásypů. Zařízení jsou ve výborném stavu, jsou postavena kvalitně. Krmivo bylo ve všech zařízeních. Stanoviště jsou vybraná velmi vhodně. Okolí krmných zařízení je většinou udržované, bez zbytečného porostu.

Honitba Radonice má zařízení určená „jen“ zvěři srnčí a bažantí. Bylo by vhodné postavit i několik krmných zařízení pro další spárkatou zvěř. Krmelce určené srnčí zvěři by měly být vyměněny za vhodnější. Neodpovídá rozměr a sklon střechy, rozsah žebřin a nemají žádné ošetření. Z celkového počtu zásypů mi byla ukázána polovina. Rozměry střech jsou malé a nemají spodní rám. Jeden zásyp by měl být odstraněn. Krmivo v některých zařízeních chybělo. Zařízení jsou umístěna většinou na vhodných místech.

V honitbě Kojetín – Vlkáň úplně chybí zařízení pro příkrmování zaječí a bažantí zvěře. Také krmelců a krmítek by měl být větší počet, protože v honitbě je postaven jen 1 velký a 1 menší krmelec. Umístění je vhodně zvolené. Velký krmelec je postaven ve vzrostlejších lese, ale v jeho okolí je mnoho podrostu, bezu černého. Zařízení jsou ve výborném stavu, opravy nebudou potřeba.

Slaniska a lizy jsou ve všech honitbách v dostatečném počtu a vhodně umístěna. Jsou v dobrém stavu, jen je bude nutné vyčistit.

Z uvedeného srovnání vyplývá, že příkrmování zvěře by se měla jmenovat větší pozornost. U krmelců nebylo odpovídající především zastřešení, ať už se jednalo o výšku okraje střechy, její sklon nebo samotné zastřešení krmítek. Je zapomínáno také na ošetření stojin krmelců. U zásypů je opomínán spodní rám, který má zabraňovat rozhrabávání krmiva.

Zařízení sloužící k lovu

Kazatelny a posedy v honitbě Krásný Dvůr jsou ve velice dobrém stavu. Rozměry jsou vhodné, pouze vzdálenost příčlí žebříku u některých zařízení není odpovídající. Také okna by mohla být u několika větší. Příčle žebříku jsou od sebe hodně vzdáleny u 5 zařízení z 13. Neodpovídají normě ČSN EN 131 – 1. Bočnice žebříku mají, až na 1 zařízení, vzdálenost v pořádku. Okna u téměř poloviny kazatelen jsou příliš malá, je zde velký slepý prostor. U některých by bylo lepší žebřík vybavit ještě zábradlím kvůli větší bezpečnosti. Ošetření stojin a bočnic žebříku je jen u 2 zařízení. Většina kazatelen má boudy ošetřené nátěrem. Volba stanoviště je vhodná. Okolí je většinou udržované.

Kazatelny v radonické honitbě mají stejné nedostatky – okna, žebřík. Příčle žebříku jsou v nevhodné vzdálenosti u 10 z 18 zařízení. Vzdálenost bočnic žebříku není vyhovující u 4 zařízení. Jedna kazatelna má ošetřeny stojiny a bočnice žebříku. Většina kazatelen má boudy natřené. V této honitbě jsou i posedy a kazatelny, které začínají trouchnivět nebo bude potřeba je úplně nahradit jinými. Volená stanoviště jsou vhodná.

V honitbě Kojetín – Vlkáň je lovecké zařízení v celkem dobrém stavu. U některých budou potřeba drobné opravy, jedna kazatelna bude třeba vyměnit. 12 ze 17 zařízení má příčle žebříků daleko od sebe. U jedné kazatelny byl na žebřík použit slabší průměr příčlí, než by měl být. Vzdálenost bočnic je vyhovující u všech zařízení kromě 1. Ošetření stojin a bočnic žebříku je jen u 2 posedů. Dvě kazatelny mají ošetřenou boudu nátěrem. V této honitbě jsou i „sedačky“, které jsou využívány a přitom neodpovídají bezpečnostním normám. Stanoviště jsou zvolená velmi vhodně.

Z uvedeného srovnání honiteb vyplývá, že v praxi jsou většinou dodržovány normy a požadavky na stabilitu a bezpečnost staveb. Pouze norma ČSN EN 131 – 1, která také určuje vzdálenost příčlí u žebříku, je většinou ignorována. Myslivci si žebříky kazatelen a posedů stavějí „na míru sobě“. Téměř u všech zařízené chybělo ošetření bočnic žebříku a

stojin. Také se stále přibíjejí posedy ke stromům, což je lesním zákonem pokládáno za poškozování daných stromů.

6. SEZNAM OBRÁZKŮ

Obrázek č. 1: Rozmístění zařízení v honitbě Kojetín - Vlkáň.....	str.44
Obrázek č. 2: Rozmístění zařízení v honitbě Radonice.....	str.52
Obrázek č. 3: Rozmístění zařízení v honitbě Krásný Dvůr.....	str.64
Obrázek č. 4: Bližší poloha honiteb – vyšrafovaná část.....	str.84
Obrázek č. 5: Fotografie honitby.....	str.85
Obrázek č. 6: Krmelec se zásobníkem.....	str.85
Obrázek č. 7: Krmelec.....	str.86
Obrázek č. 8: Slanisko vyrobené ze stromu.....	str.86
Obrázek č. 9: Slanisko vyrobené z pařezu.....	str.87
Obrázek č. 10: Kazatelna se sedlovou střechou.....	str.87
Obrázek č. 11: Kazatelna se sedlovou střechou 2.....	str.88
Obrázek č. 12: Kazatelna se sedlovou střechou 2 - jiný pohled.....	str.88
Obrázek č. 13: Nejvyšší kazatelna v honitbě.....	str.89
Obrázek č. 14: Nejnižší kazatelna v honitbě.....	str.89
Obrázek č. 15: Kazatelna bez oken.....	str.90
Obrázek č. 16: Kazatelna v trninách.....	str.90
Obrázek č. 17: Kazatelna, která má ve dveřích koberec.....	str.91
Obrázek č. 18: Kazatelna s podlahou přede dveřmi.....	str.91
Obrázek č. 19: Detail žebříku a zábradlí kazatelny na obr. 18.....	str.92

Obrázek č. 20: Kazatelna s plexisklem v oknech.....	str.92
Obrázek č. 21: Kazatelna s vchodem zespodu.....	str.93
Obrázek č. 22: Kazatelna se spodním vchodem - jiný pohled.....	str.93
Obrázek č. 23: Kazatelna s netypickou boudou.....	str.94
Obrázek č. 24: Naháňková kazatelna.....	str.94
Obrázek č. 25: Posed - "tzv. jeslovka".....	str.95
Obrázek č. 26: Posed přibitý ke stromu.....	str.95
Obrázek č. 27: Posed přibitý ke stromu 2.....	str.96
Obrázek č. 28: Přenosný posed.....	str.96
Obrázek č. 29: Posed na stromě.....	str.97
Obrázek č. 30: Sedačka na stromě.....	str.97
Obrázek č. 31: Sedačka na vrbě.....	str.98
Obrázek č. 32: Sedačka na vrbě-jiný pohled.....	str.98
Obrázek č. 33: Fotografie honiteb Radonice a Krásný Dvůr.....	str.99
Obrázek č. 34: Krmelec s pultovou střechou.....	str.100
Obrázek č. 35: Krmelec se sedlovou střechou.....	str.100
Obrázek č. 36: Automatické samospádové krmítko.....	str.101
Obrázek č. 37: Dřevěný zásyp.....	str.101
Obrázek č. 38: Zásyp se střechou z eternitu.....	str.102
Obrázek č. 39: Zásyp se střechou z eternitu 2.....	str.102
Obrázek č. 40: Zásyp sahající až na zem.....	str.103
Obrázek č. 41: Kazatelna v lese.....	str.103

Obrázek č. 42: Jedna z vyšších kazatelen.....	str.104
Obrázek č. 43: Kazatelna u meze v poli.....	str.104
Obrázek č. 44: Kazatelna u meze v poli - jiný pohled.....	str.105
Obrázek č. 45: Kazatelna s okny do třech stran.....	str.105
Obrázek č. 46: Kazatelna s podlážkou před vstupem.....	str.106
Obrázek č. 47: Otevřená kazatelna.....	str.106
Obrázek č. 48: Kazatelna s boudou z desek.....	str.107
Obrázek č. 49: Kazatelna s posezením i dole.....	str.107
Obrázek č. 50: Kazatelna bez dveří.....	str.108
Obrázek č. 51: Kazatelna s uzamykatelnými dveřmi.....	str.108
Obrázek č. 52: Starší kazatelna po opravení.....	str.109
Obrázek č. 53: Otevřená kazatelna s boudou ve tvaru lichoběžníku.....	str.109
Obrázek č. 54: Kazatelna s boudou ve tvaru lichoběžníku.....	str.110
Obrázek č. 55: Naháňkový posed.....	str.110
Obrázek č. 56: Posed u stromu.....	str.111
Obrázek č. 57: Železný přenosný posed.....	str.111
Obrázek č. 58: Posed.....	str.112
Obrázek č. 59: Posed přibitý ke stromu.....	str.112
Obrázek č. 60: Sedačka mezi modříný.....	str.113
Obrázek č. 61: Krmelec pro spárkatou zvěř.....	str.113
Obrázek č. 62: Krmelec pro spárkatou zvěř - jiný pohled.....	str.114
Obrázek č. 63: Krmelec a krmítko na jádro.....	str.114

Obrázek č. 64: Krmelec a krmítko na jádro - boční pohled.....	str.115
Obrázek č. 65: Ještě jiný typ krmelce.....	str.115
Obrázek č. 66: Jednoduchý krmelec.....	str.116
Obrázek č. 67: Jednoduchý krmelec 2.....	str.116
Obrázek č. 68: Krmelec a krmítko se zásobníkem pro zvěř zaječí.....	str.117
Obrázek č. 69: Krmeliště pro černou zvěř.....	str.117
Obrázek č. 70: Zvláštní typ zásobníku na jádro.....	str.118
Obrázek č. 71: Zásyp pro bažanty.....	str.118
Obrázek č. 72: Zásyp u rybníka.....	str.119
Obrázek č. 73: Kazatelna s většími okny a sedlovou střechou.....	str.119
Obrázek č. 74: Nejvyšší kazatelna.....	str.120
Obrázek č. 75: Kazatelna s většími okny a pultovou střechou.....	str.120
Obrázek č. 76: Kazatelna se zábradlím.....	str.121
Obrázek č. 77: Kazatelna v mezi mezi poli.....	str.121
Obrázek č. 78: Kazatelna v šípkách.....	str.122
Obrázek č. 79: Upevnění kazatelny v šípkách.....	str.122
Obrázek č. 80: Kazatelna.....	str.123
Obrázek č. 81: Kazatelna se zábradlím 2.....	str.123
Obrázek č. 82: Otevřená kazatelna.....	str.124
Obrázek č. 83: Kazatelna se zábradlím 3.....	str.124

7. SEZNAM TABULEK

Tabulka č. 9: Hodnocení krmelců.....	str.45
Tabulka č. 10: Hodnocení kazatelen, posedů a sedaček.....	str.50
Tabulka č. 11: Hodnocení krmelců.....	str.54
Tabulka č. 12: Hodnocení zásypů.....	str.55
Tabulka č. 13: Hodnocení kazatelen, posedů a sedaček.....	str.59
Tabulka č. 14: Hodnocení krmelců.....	str.63
Tabulka č. 15: Hodnocení zásypů.....	str.65
Tabulka č. 16: Hodnocení kazatelen a posedů.....	str.68

8. POUŽITÁ LITERATURA

- BEHNKE, H., CLAUSSEN, G. (2007): Chováme bažanty a koroptve: Biologie, chovy, odchov. Víkend, Praha: 133 s.
- HANZAL, V. a kol. (2007): Velká myslivecká encyklopedie. CD – ROM, GRAND s.r.o., České Budějovice (ISBN 80 – 900593 – 0 – 9)
- HELL, P. (1990): Poľovnícke zariadenia. 1. vydání. Príroda, Bratislava: 252 s. (ISBN 10 – 07 – 00270 – 7)
- HROMAS, J., ROTSCHEIN, J. (1986): Myslivecká zařízení v honitbách. 1. vydání. Ministerstvo zemědělství a výživy ČSR: 100 s.
- HROMAS, J. a kol. (2000): Myslivost. Matice lesnická spol. s.r.o., Písek: 486 s. (ISBN 80 – 86271 – 04 – 8)
- HUSÁK F., WOLF, R., LOCHMAN, J. (1986): Daněk/Sika/Jelenec. 1. vydání. SZN, Praha: 309 s.
- KOKEŠ, O. (1974): Myslivecká zařízení v honitbách. 1. vydání. SZN, Praha: 163 s.
- KUČERA, O. (1981): Umělý chov zajíců. SZN, Praha: 67 s.
- LOCHMAN, J. (1985): Jelení zvěř. 1. vydání. SZN, Praha: 345 s.
- LOCHMAN, J., KOTRLÝ, A., HROMAS, J. (1979): Dutorohá zvěř. 1. vydání. SZN, Praha: 380 s.
- RAHN, J. (2008): Práce v honitbě: péče o honitbu, myslivecká zařízení, pracovní nářadí. 1. vydání. Grada Publishing, a.s., Praha: 127 s. (ISBN 978 – 80 – 247 – 2568 – 0)
- RAKUŠAN, C. a kol. (1979): Základy myslivosti. SZN, Praha: 344 s.
- SCHMID, A. (2006): Myslivost v praxi: Posedy. 1. vydání. Grada Publishing, a.s., Praha: 127 s. (ISBN 80 – 247 – 1531 – 7)

ŠVARC, J. a kol. (1981): Ochrana proti škodám působeným zvěří. 1. vydání. SZN, Praha: 142 s.

WANDEL, G. (2007): Myslivecká zařízení svépomocí. 1. vydání. Grada Publishing, a.s., Praha: 296 s. (ISBN 978 – 80 – 247 – 2050 – 0)

WOLF, R. (1995): Rukojet' chovu a lovu černé zvěře. 1. vydání. Matice lesnická, spol. s.r.o., Písek: 140 s.

WOLF, R., RAKUŠAN, C. (1977): Černá zvěř. 1. vydání. SZN, Praha: 204 s.

WOLF, R. a kol. (1976): Naše obory. SZN, Praha: 241 s.

ZABLOUDIL, F., FEUEREISEL, J. (2009): Zoohygiena v chovech zvěře v praxi. Myslivost s.r.o., Praha: 55 s. (ISBN 976 – 80 – 86933 – 12 – 2)

ŽALMAN, V. (1994): Základy mysliveckého chovu, péče a ochrany zvěře. 1. vydání. Albert, Boskovice: 120 s.

ČSN 73 41 30. Schodiště a šikmé rampy: základní požadavky. Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví., Praha, 2010: 28s.

ČSN 74 33 05. Ochranná zábradlí. Český normalizační institut, Praha, 2008: 24 s.

ČSN EN 131 – 1. Žebříky – část 1: Termíny, typy, funkční rozměry. Český normalizační institut, Praha, 2007: 24 s.

ČSN EN 131 – 2. Žebříky – část 2: Požadavky, zkoušení, značení. Český normalizační institut, Praha, 1995: 16 s.

Nářízení vlády č. 362/2005 o bližších požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na pracovištích s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky.

Vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby

Vyhláška č. 7/2004 Sb., o posouzení podmínek pro bažantnice a o postupu, jakým bude vymezena část honitby jako bažantnice.

Vyhláška č. 401/2002 Sb., o způsobu stanovení minimálních a normovaných stavů zvěře a o zařazování honiteb nebo jejich částí do jakostních tříd.

Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

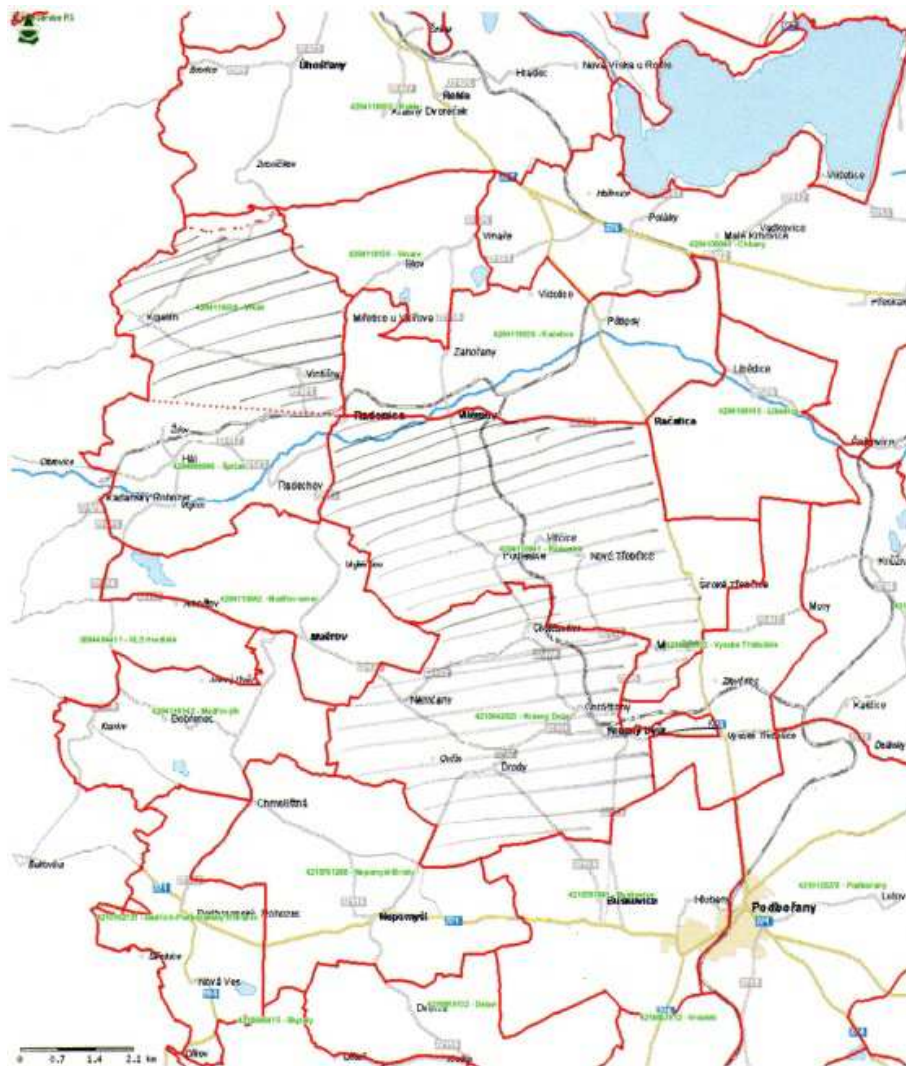
Zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti

Zákon č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon)

Zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny

9. PŘÍLOHY

Obrázek č. 4: Bližší poloha honiteb – vyšrafovaná část.

Zdroj: <http://geoportal2.uhul.cz>

Honitba Kojetín – Vlkáň

Obrázek č. 5: Fotografie honitby.

Zdroj: <http://geoportal2.uhul.cz>

Obrázek č. 6: Krmelec se zásobníkem.

Obrázek č. 7: Krmelec.

Obrázek č. 8: Slanisko vyrobené ze stromu.

Obrázek č. 9: Slanisko vyrobené z pařezu.

Obrázek č. 10: Kazatelna se sedlovou střechou.

Obrázek č. 11: Kazatelna se sedlovou střechou 2.

Obrázek č. 12: Kazatelna se sedlovou střechou 2 - jiný pohled.

Obrázek č. 13: Nejvyšší kazatelna v honitbě.

Obrázek č. 14: Nejnižší kazatelna v honitbě.

Obrázek č. 15: Kazatelna bez oken.

Obrázek č. 16: Kazatelna v trninách.

Obrázek č. 17: Kazatelna, která má ve dveřích koberec.

Obrázek č. 18: Kazatelna s podlahou přede dveřmi.

Obrázek č. 19: Detail žebříku a zábradlí kazatelny na obr. 18.

Obrázek č. 20: Kazatelna s plexisklem v oknech.

Obrázek č. 21: Kazatelna s vchodem zespodu.

Obrázek č. 22: Kazatelna se spodním vchodem - jiný pohled.

Obrázek č. 23: Kazatelna s netypickou boudou.

Obrázek č. 24: Naháňková kazatelna.

Obrázek č. 25: Posed - "tzv. jeslovka".

Obrázek č. 26: Posed přibitý ke stromu.

Obrázek č. 27: Posed přibitý ke stromu 2.

Obrázek č. 28: Přenosný posed.

Obrázek č. 29: Posed na stromě.

Obrázek č. 30: Sedačka na stromě.

Obrázek č. 31: Sedačka na vrbě.

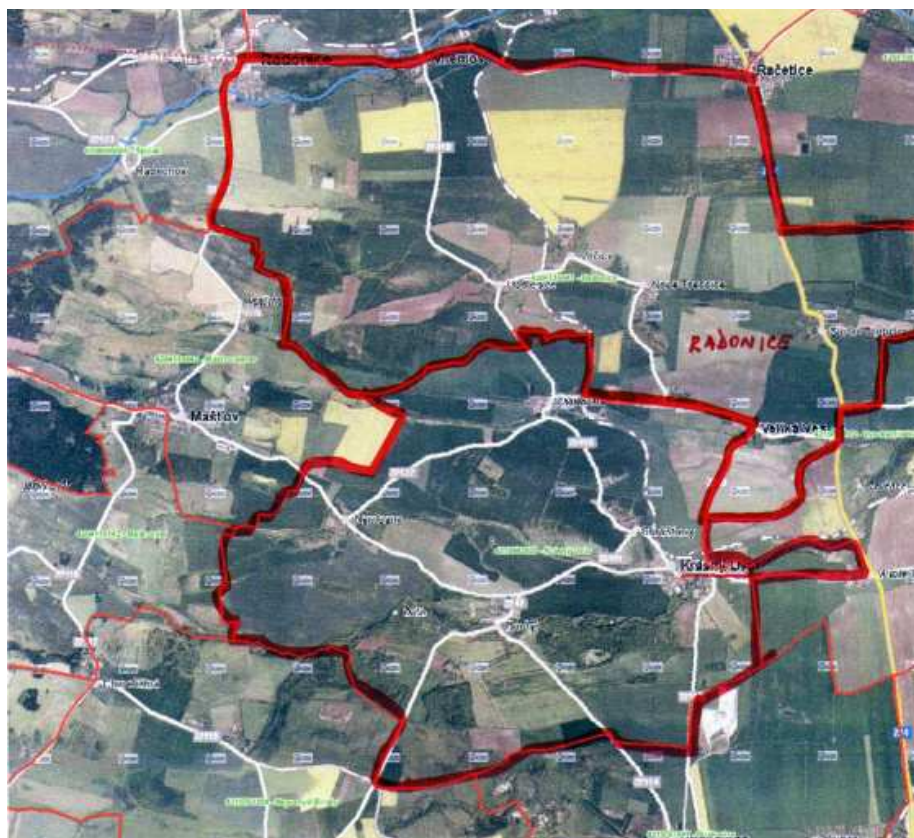

Obrázek č. 32: Sedačka na vrbě-jiný pohled.

Honitba Radonice

Obrázek č. 33: Fotografie honiteb Radonice a Krásný Dvůr.

Zdroj: <http://geoportal2.uhul.cz>

Obrázek č. 34: Krmelec s pultovou střechou.

Obrázek č. 35: Krmelec se sedlovou střechou.

Obrázek č. 36: Automatické samospádové krmítko.

Obrázek č. 37: Dřevěný zásyp.

Obrázek č. 38: Zásyp se střechou z eternitu.

Obrázek č. 39: Zásyp se střechou z eternitu 2.

Obrázek č. 40: Zásyp sahající až na zem.

Obrázek č. 41: Kazatelna v lese.

Obrázek č. 42: Jedna z vyšších kazatelen.

Obrázek č. 43: Kazatelna u meze v poli.

Obrázek č. 44: Kazatelna u meze v poli - jiný pohled.

Obrázek č. 45: Kazatelna s okny do třech stran.

Obrázek č. 46: Kazatelna s podlázkou před vstupem.

Obrázek č. 47: Otevřená kazatelna.

Obrázek č. 48: Kazatelna s boudou z desek.

Obrázek č. 49: Kazatelna s posezením i dole.

Obrázek č. 50: Kazatelna bez dveří.

Obrázek č. 51: Kazatelna s uzamykatelnými dveřmi.

Obrázek č. 52: Starší kazatelna po opravení.

Obrázek č. 53: Otevřená kazatelna s boudou ve tvaru lichoběžníku.

Obrázek č. 54: Kazatelna s boudou ve tvaru lichoběžníku.

Obrázek č. 55: Naháňkový posed.

Obrázek č. 56: Posed u stromu.

Obrázek č. 57: Železný přenosný posed.

Obrázek č. 58: Posed.

Obrázek č. 59: Posed přibitý ke stromu.

Obrázek č. 60: Sedačka mezi modříný.

Honitba Krásný Dvůr

Obrázek č. 61: Krmelec pro spárkatou zvěř.

Obrázek č. 62: Krmelec pro spárkatou zvěř - jiný pohled.

Obrázek č. 63: Krmelec a krmítko na jádro.

Obrázek č. 64: Krmelec a krmítko na jádro - boční pohled.

Obrázek č. 65: Ještě jiný typ krmelce.

Obrázek č. 66: Jednoduchý krmelec.

Obrázek č. 67: Jednoduchý krmelec 2.

Obrázek č. 68: Krmelec a krmítko se zásobníkem pro zvěř zaječí.

Obrázek č. 69: Krmeliště pro černou zvěř.

Obrázek č. 70: Zvláštní typ zásobníku na jádro.

Obrázek č. 71: Zásyp pro bažanty.

Obrázek č. 72: Zásyp u rybníka.

Obrázek č. 73: Kazatelna s většími okny a sedlovou střechou.

Obrázek č. 74: Nejvyšší kazatelna.

Obrázek č. 75: Kazatelna s většími okny a pultovou střechou.

Obrázek č. 76: Kazatelna se zábradlím.

Obrázek č. 77: Kazatelna v mezi mezi poli.

Obrázek č. 78: Kazatelna v šípkách.

Obrázek č. 79: Upevnění kazatelny v šípkách.

Obrázek č. 80: Kazatelna.

Obrázek č. 81: Kazatelna se zábradlím 2.

Obrázek č. 82: Otevřená kazatelna.

Obrázek č. 83: Kazatelna se zábradlím 3.

